Director de onoare:
N. CARANDINO

Redacția și Administrația
Bd. Republicii nr. 34
București, Sector 2,
Tel. 15 03 39

Dreptatea

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRANESC
creștin și democrat

ANUL XXII
(Seria IV-a) nr. 2
MARȚI
6 februarie 1990
COTIDIAN DE SEARĂ
4 pagini — 50 de bani

Noi nu prezentăm în alegeri lideri politici, ci un program adecvat ordinii și liniștii interne

După hăul politic atît de îndelungat, impus de dictatura comunistă, asistăm la reafirmarea partidelor politice tradiționale și la apariția unor noi organizații cu caracter competitiv. Acest fenomen este determinat de obligația de instaurare a legitimității constituționale, samavolnic întrerupte și de restaurare a libertăților publice oprimate de tiranie.

Programul Partidului Național-Țărănesc, creștin și democrat, elaborat în 1936 a fost de curînd revăzut și reașezat în concordanță cu realitățile zilelor noastre. Considerăm că într-o democrație pluralistă, partidele politice sînt indispensabile. Existența și utilitatea lor este justificată de necesitatea inexorabilă a corespondenței permanente dintre puterea politică și opinia publică a societății. Ele servesc la încadrarea tendințelor care se înfruntă în viața politică liberă și face să prevaleze în stat ideile programatice optime pentru bunăstarea și fericirea societății. Cei care pun pluralismul politic sau importanța partidelor sub semnul întrebării, demonstrează fie rea credință, fie lipsă totală de orientare și cultură.

În suferința tragică a neamului românesc, elita politică a țării, aruncată în închisori, s-a conturat și s-a evidențiat în îndrumar politic prețios, pentru generațiile tinere care vor prelua ștafeta organizării și conducerii societății. Desigur că trecerea anilor a dat noțiunilor un conținut nou și a marcat autenticitatea sentimentelor brutalizate de oligarhie. Din fericire însă, vidul politic prelungit nu a dezagregat nici tradițiile străbune, nici sufletul românesc. Acest suflet întrupat de eroicul nostru tineret a triumfat asupra comunismului și l-a prăbușit fremediabil. Socotim că lumea românească eliberată de teamă își va afla expresia politică ideală în Partidul Național Țărănesc — creștin și democrat.

Programul partidului nostru este ținut la curent cu evoluția societății românești. El prevede abrogarea tuturor măsurilor restrictive și evident retrograde, impuse de regimurile dictatoriale, care au confiscat, pînă la anihilare, personalitatea omului. Acest program tinde să restaureze instituțiile democratice și așezămîntul constituțional.

Partidul nostru a fost constituit în Transilvania, incorporată în Ungaria, în anul 1869, cu numele de Partid Național, iar în România veche în anul 1895, cu numele de Partid Țărănesc. După întregirea țării, în anul 1926, cele două partide, consolidate prin afilierea Partidului Național din Bucovina și a Partidului Țărănesc din Basarabia, avînd program identic, au fuzionat, dînd naștere celei mai

CORNELIU COPOSU

(Continuare în pagina a 3-a)

CITIȚI „DREPTATEA", ORGAN DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI!

ÎN ZIARUL DE MÎINE

Un emoționant reportaj din viața orașului-martir TIMIȘOARA

■

BIOGRAFII PARALELE

Parametrii noțiunii de piață

Piața liberă este sistemul de schimburi libere dominate de competiție atît între cei care oferă și între cei care cumpără. Între ofertă și cerere, printr-un mecanism de autoreglare, pe care Adam Smith l-a numit „mîna invizibilă", se stabilește un echilibru prin prețul de vînzare-cumpărare. Activitățile de producție, distribuție și schimburi, în principiu, sînt desfășurate de persoane private sau de întreprinderi și nu de stat. Marile întreprinderi de interes național rămase în proprietatea statului, vor putea exista în sistemul regiilor autonome, adică acel mod de exploatare în care capitalul este furnizat de stat, dar funcționînd ca unități financiare autonome, nu depind de buget.

Guvernul urmează să asigure libera funcționare a pieței libere prin uniformizarea unor reglementări juridice privind sistemul monetar, sistemul de măsuri și greutăți, sistemul de contracte și de respectarea obligațiilor contractuale, împiedicarea formării de monopoluri care stăvilesc libera concurență și unele măsuri privind funcționarea beneficiilor și creditului, asigurărilor, etc.

Evident că într-o economie liberă există și o piață a muncii libere. Ca atare, trebuie luată în considerare și posibilitatea apariției somajului. Aici statul are misiunea de a identifica locurile de muncă libere, de a organiza cursuri de recalificare și de a finanța o parte din asigurările sociale ale salariaților inși.

Există mai multe tipuri de piață, după cum este vorba de bunurile de consum, de mărfurile productive, de piața muncii, a capitalurilor, etc. Prin toate aceste tipuri de piață funcționează întreaga economie. În piața bunurilor de consum cantitățile produse și prețurile produselor sînt determinate atît de reacțiile cererii în funcție de veniturile consumatorilor și de prețurile pe care le pot accepta cumpărătorii, cît și de reacțiile ofertei față de aceste prețuri, ca și costurile de producție. La rîndul lor, costurile de producție depind de cantitățile de factori de producție (muncă, capital, pămînt), utilizați și de prețurile acestora, adică de salarii (ca preț al muncii) și de arenzi-chirii (ca preț al pămîntului). Aceste prețuri ale factorilor de producție generează venituri pentru proprietarii resurselor de muncă, capital și pămînt. O

Dr. Radu DEMETRESCU

(Continuare în pagina a 3-a)

Revoluția și moravurile

Situația trebuie privită în față: revoluțiile triumfă, guvernele cad, dar moravurile se schimbă mult mai greu. Iar o revoluție, care nu determină — într-o formă sau alta — măcar un început de transformare a moravurilor tipice vechiului regim corupt și răsturnat de la putere, riscă să devină o revoluție ratată, eșuată. Transferul de putere nu este de ajuns. Societatea românească are nevoie de ceva mai mult: de o transformare a conștiinței civice și morale, de o regenerare a moravurilor sociale, de o modificare radicală a relațiilor dintre cetățeni și putere, dintre omul de pe stradă și guvern.

Nu discut acum dacă, la noi, au fost, de fapt, nu una, ci două revoluții convergente: una de sus în jos, să spunem a comuniștilor „buni" contra celor „răi" în zdrobitoarea lor majoritate, și una de jos în sus, absolut hotărîtoare, a tineretului și poporului, care s-a dezlănțuit pe străzi și în piețele publice. Ceea ce aș dori să subliniez, foarte pe scurt, este doar această idee: revoluția spontană și entuziastă, care a reușit în mod strălucit — spre admirația lumii întregi — riscă să-și submineze bazele, să-și piardă autoritatea și chiar legitimitatea, dacă nu este însoțită și de un început măcar de „revoluție" morală și socială, care să-i dea adevăratul prestigiu și forța morală de a guverna. Căci numai prin decrete și emisiuni T.V. — nimic de spus, foarte necesare în împrejurările actuale — nu se poate guverna mereu o țară în mod democratic. Deci în consens larg național, de către un guvern investit printr-un mandat parlamentar, în cadrul unor alegeri efectiv pluraliste și libere.

Trebuie recunoscută deschis și o altă realitate. Revoluția — și toate guvernele ce-i vor urma — moștenesc o situație foarte grea. Tradițiile democratice la noi — după patru decenii și mai bine de dictatură comunistă — sînt inevitabil slabe, firave. Statul totalitar a distrus, corupt și viciat totul: structuri sociale, instituții, valori, conștiințe. A umilit și nivelat totul. A distrus individualitatea umană, inițiativa și responsabilitatea personală. Frica intrată efectiv în oase, dresajul mental, cultul odios al personalității tiranului, deprinderea de a repeta mecanic clișeele propagandei oficiale, duplicitatea, prudența, egoismul, instinctul de conservare, mereu în alertă și multe, multe alte defecte morale formează tot atîtea obstacole, cel puțin deocamdată, în fața unei vieți civice și politice normale, sănătoase, spontane și pline de curajul inoitrii. Or, fără o stare de spirit regenerată a țării întregi, o viață democratică și pluralistă nu poate fi posibilă. Știm bine și o repetăm: moravurile nu se schimbă peste noapte. Este nevoie de timp și de formarea unor noi reflexe și deprinderi. Dar revoluția are datoria politică și morală de a face de pe acum primii pași în această direcție. Mai mult: de a nu lua nici o măsură care să continue vechile moravuri, să repete vechi practici, să aplice vechi metode, unele scoase direct din arsenalul vechii dictaturi.

Nimic nu corupe mai mult o revoluție — și această primejdie devine tot mai evidentă — decît o revoluție făcută pe jumătate, plină de compromisuri, abilități și combinații de culise cusute cu ață albă. Cursul revoluției nu trebuie să continue și chiar să încurajeze moravurile vechi, ci să încerce pe cît posibil, chiar în folosul său, să le taie din rădăcină. Dacă revoluția și Frontul Salvării Naționale tinde să se transforme într-un alt tip de partid unic, folosind același aparat politic și de stat, se poate spune cu toată certitudinea că se vor înregistra proteste, opoziție, rezistență vigurosă.

Se impune deci ca toate persoanele compromise în vechiul regim să nu mai figureze în nici un nou post de comandă, în nici o instituție, de nici un tip, socială sau culturală. Foștii miniștri, foștii deputați M.A.N., foștii membri în c.c., foștii activiști de bază nu ne pot da lecții de democrație. Unii, puțini, cu merite și calificări personale reale, se vor integra în mod firesc în noua societate. Nimeni nu-i va exclude profesional. Dar activistul de profesie, nulitatea, mediocritatea, care n-a fost decît activist și care decenii de-a rîndul ne-a „dirijat", ne-a „controlat", ne-a dat „indicații prețioase", cu obrăznicie și aroganță, trebuie să iasă pentru totdeauna din circulație. El nu mai poate fi admis în nici un Comitet al Salvării Naționale, la nici un nivel, în nici un loc în țară. Căci ce exemplu va da revoluția promovînd tot același oameni, nuli și avizi de putere, carieriști și conformiști? Cum se vor regenera moravurile cînd, din nou, pleacă ai noștri, vin ai noștri"? Este Caragiale la putere? Noi nu dorim acest lucru! Și nu-i vom admite!

În întreaga țară se înregistrea-

ADRIAN MARINO

(Continuare în pagina a 3-a)

Cîteva determinări

Mai mulți cetățeni, și în special tineri, au adresat Secției noastre de studii și programe întrebarea legitimă: Care e diferența dintre programul Partidului Național Țărănesc — creștin și democrat —, Platforma Frontului Salvării Naționale și, mai ales, Programul celorlalte partide ce bat la poarta autorității, care este diferența de vreme ce în linii mari, ele anunță puncte programatice evasidentice.: Democrație, libertate, depolitizare în justiție, armată, școli (promovarea inițiativei particulare, etc.). Evident, aceste apropieri momentane pot fi explicate prin faptul că toate formațiunile politice pleacă de la aceeași realitate crudă, de la moștenirea dictaturii iar enumerarea unor puncte programatice consemnează în acest caz indirect principalele frustări de drepturi odată cu pilonii unei viitoare construcții. Este o fază deschisă, în care toate secțiile de studii ale partidelor așteaptă acum ca ministerele, centralele, etc, să le pună la dispoziție date statistice credibile, decantate de hipertrofia anterioară.

Chiar și în această fază, cîteva diferențe sînt clare și ne propunem să le analizăm în funcție de spațiul unui articol. Ne diferențiază de cei mai mulți trecutul, prezentul și soluțiile pentru viitor. Noi venim din istorie cu steagul încărcat de biruințe și jertfe în lupta împotriva tiraniilor și dictaturii. Am plătit cu viața milioane de deținuți, cu arestarea a peste trei sute de mii de membri ai opoziției la dictatură și participarea la alegerile din 1946 pe care le-am cîștigat într-o proporție zdrobitoare. Nu sîntem deci o formație ad-hoc, de conjunctură, nu începem, ci continuăm o luptă. Paradoxal este că sîntem un partid istoric cu o „existență" de circa 140 de ani, dar oficial apărem în scripte din ianuarie 1990. În realizarea democrației noi punem accentul pe descentralizarea administrativă și pe autonomia locală. Autonomia locală, o formă de autoadministrație practicată de noi în trecut, nu trebuie să se confunde cu autonomia regională de tipul celei introduse în anii '50 — așa cum au cerut unii în interviuri. Reprezentarea proporțională, corectă din forurile locale oferă garanția că drepturile tuturor vor fi respectate. Nu autonomia condiționează democrația, ci realizarea democrației face posibilă autonomia corectă.

Acordăm o mare pondere realizării unei democrații administrative preconizată de unii gînditori drept condiția sine-qua-non a democrației inseși. aceasta înseninează ton civilizat, solicitudine, rezolvarea operativă a intereselor cetățenești și, evident, o operă de educație.

Partidul Național Țărănesc a văzut în Frontul Salvării Naționale un organism de raliere națională, o punte spre un pei- saj politic pluralist. Ne-am exprimat sprijinul față de o serie de măsuri așteptate de întregul popor, dar credem că opera de legiferare trebuie să fie mai elaborată, cu rezulte din consultarea prealabilă a altor organisme politice, a specialiștilor, și, supusă votului tuturor membrilor consiliului pentru a nu duce la anularea atîtor decrete. Anunțînd participarea Frontului la alegeri ne punem întrebarea firească: Cum se va face deosebirea dintre un candidat, membru al Frontului și organismul căruia îi aparține? Atacînd în campania electorală pe un membru al Frontului, nu contribuim fără voie la slăbirea autorității acestuia și deci, a solidarității de care avem atîta nevoie? Într-un stat de drept, justiția este un factor hotărîtor. De aceea numirea președintelui Curții Supreme și a altor înalți magistrați trebuie făcută pe baza consensului dintre magistrați, juriști și partide politice. Nu ne pot fi indiferenți arbitrul suprem și ceilalți arbitri. Considerăm că măsuri importante care angajează viitorul națiunii ca reformă administrativă, autonomia, reorganizarea justiției, înființarea unor instituții de învățămînt superior, trebuie luate nu de un for provizoriu, ci de Parlamentul ieșit din alegeri libere. În problema țărănească noi nu vorbim de atribuirea de loturi, ceea ce presupune un alt proprietar decît țăranul, ci de restituirea pămîntului în proprietate veșnică, transmisibilă. Ne delimităm deci ca finalitate, la stînga, de toate formațiunile politice ce se axează pe proprietatea colectivă, dar și la dreapta, de o eventuală recrudescență a marilor latifundii.

Noi punem accentul pe proprietatea țărănească, rod al muncii unei familii, unii realizarea unor forme plurifuncționale, dotate cu utilaje, adecvate solului, utilaje ce vor fi obținute prin credite pe termen lung. Numai o poziție clară în privința proprietății va reda sătenilor încrederea necesară spre a-și cultiva ogoarele, iar celor plecați la muncă în orașe, îndemnul de a reveni la vatra străbună, și bineînțeles vom avea și noi mai din belșug pîinea cea de toate zilele.

Urgențele în materie de învățămînt mi se par a fi: accentul pe un învățămînt de calitate, rezultat dintr-o selecție treptată, reorganizarea școlilor profesionale, diversificarea lor conform cerințelor economiei naționale, astfel ca ele să prevină calificarea în salturi la locul de muncă; introducerea facultativă a religiei la clasele 1—10; scoaterea școlilor din mediul rural din situația de cenușerese, dînd fiilor de țărani posibilitatea de a concura la licee și universități.

GABRIEL ȚEPELEA

(Continuare în pagina a 3-a)

Care este adevărul?

Ziarul nostru nu se dorește a fi un cotidian de știri senzaționale; aseară însă, la orele 20, TIBERIU SZILAGY, minier la Întreprinderea minieră Uricani, sector 3 A, ne-a vizitat la redacție. Era unul dintre cei patru sute de reprezentanți ai minerilor din Valea Jiului, indignați de faptul, afirma dînsul, că „au fost trișați de C.F.S.N.". Tiberiu Szilagy susține că totul pentru apărarea Frontului în ziua de 29 ianuarie a fost „aranjat". Fără a ne face ecoul acestei idei, anunțăm opinia publică din România că, joi, 8 februarie, o delegație de circa 800—1 000 de mineri și-au anunțat prezența în fața sediului P.N.T. în semn de protest împotriva politicii fals conciliatorii a C.F.S.N.

AURA ALEXA

Tineretul Universitar Național Țărănesc – brațul puternic al P.N.Ț. – în crîncena luptă politică din anii 1944-1946

După „23 August 1944", studențimea română din București și din toate centrele universitare ale României, s-a grupat în asociații studențești democratice, pe facultăți, și-a ales reprezentanții și a început un drum nou de luptă pentru recucerirea drepturilor sale de care ani de zile fusese lipsită de regimurile dictatoriale carlist și antonescian.

Cu deosebire după data încheierii războiului (9 mai 1945) asociațiile studențești democratice au avut de luptat pentru foarte multe revendicări legitime ale studențimii române, consecințe a faptului că: mii de studenți români se întorceau de pe fronturi, unii erau răniți și încă nerestabiliți, alții nu aveau îmbrăcăminte civilă, locuri în cămine și la cantine, aveau nevoie de burse, de medicamente, de cursuri și de material didactic și exprimîndu-și dorința de a învăța încercau să recupereze perioada servită sub arme, solicitau sesiuni speciale de examene, renunțarea la metodele vechi, rutiere de stabilire a examenelor în facultățile de învățămînt superior. Și pentru toate aceste probleme majore ca și pentru multe altele, asociațiile studențești democratice reînființate în acea perioadă postbelică, au luptat din răsputeri cu decanatele și rectoratele, cu ministerele, Crucea Roșie și alte organisme oficiale, obținînd multe rezultate pozitive.

Dar studențimea română mai avea o problemă: ORIENTAREA SA POLITICĂ, pentru CONSOLIDAREA VICTORIEI OBȚINUTE cu atîtea jertfe pe cîmpurile de luptă de întreg tineretul ROMÂNIEI.

Atunci a început studierea de către reprezentanții studențimii române democrate a PROGRAMELOR partidelor politice, reînființate în România, după căderea dictaturii antonesciene la 23 August 1944.

După tatonări și tratative cu reprezentanții partidelor reînființate în țara noastră la acea dată, studenții români, în marea majoritate și în grupuri mari (cazul studenților de la Academia de Înalte Studii Comerciale și Industriale, a celor de la Politehnică de la Facultățile de Drept, Medicină, Agronomie și altele) s-au prezentat la sediul celui mai mare partid istoric: Partidul Național Țărănesc, condus de Iuliu Maniu și Ion Mihalache și au aderat cu entuziasm la această. Apoi, la programul acestui partid au aderat alte sute de studenți în mod individual, astfel încît P.N.T. a devenit, în scurt timp, partidul cu cea mai tînără structură și cel mai puternic din țară, datorită acestei infuzii de tinerețe intelectuală, de luptători politici dîrji și romantici, nepătați de nici un fapt din trecut. Acești tineri erau hotărîți să servească cu puterea lor interesele României, care trebuia să se reclădească după distrugerile războiului abia încheiat.

T.U.N.T.-ul era brațul puternic al P.N.Ț. în lupta politică plină de încleștările inerente cu adversarii din U.T.C., puțini dar fără scrupule, cu care era confruntat aproape zilnic, în facultăți, în presă și chiar în stradă — cu prilejul marilor manifestații populare din Piața Palatului (astăzi Piața Revoluției).

Era atunci (1944—1945) perioada guvernelor G-ral Sănătescu, G-ral Rădescu, în care trebuia păstrată ORDINEA și respectată PATRIA, apoi după 6 martie 1945 perioada guvernului de „largă concentrare democratică" condus de Petru Groza. A urmat apoi în anul 1946 o perioadă preelectorală, stabilită de Comisia tripartită a Marilor Puteri aliate pentru ca, prin alegeri „LIBERE", la 19 noiembrie 1946 — Poporul Român să-și aleagă prin vot reprezentanții săi în primul parlament de după război.

În guvernul Petru Groza, Partidul Național Țărănesc avea desemnat un ministru secretar de stat, pe Prof. dr. Emil Hatieganu, iar Partidul Național Liberal avea de asemenea un singur ministru secretar de stat pe Al. Romniceanu, ceilalți miniștri fiind ași servili ai fostului P.C.R.

Lupta electorală a fost acerbă pe toate fronturile, iar în sectorul în care greul luptei trebuia să fie purtat de studențime, de tineret, adesea în stradă, T.U.N.T.-ul a ieșit întotdeauna învingător.

Atît în anul 1945, cît și în perioada electorală din 1946 de cîteva zeci de ori Piața Palatului ca și marile artere de circu-

AUREL LUDOȘAN

(Continuare în pagina a 3-a)

UNA GÎNDIM, UNA SPUNEM ȘI UNA FACEM?

Cine ne poate scoate din această dilemă... Ne este atîta sete de adevăr, de dreptate, precum aerul și apa!

NOR

Partidul comunist sub judecata istoriei!

Clopotele victoriei eliberatoare au răsunat... Lacrămi pentru cei care au căzut luptînd pentru libertatea pe care ne-au dăruit-o prin jertfa lor... Și bucurie și îmbrățișări în ceasul cînd balaurul a fost doborît!

Monstrul odios și-a dat sufletul. România a scăpat de blestemul de a fi considerată țara comunismului! A sosit momentul măreț, acela al întoarcerii țării noastre la libertate!

Nu au existat în istoria social-politică a României pagini mai sîngerosse decît acelea înscrise de partidul comunist, chiar în comparație cu masacrele făptuite în anii premergători celui de al doilea război mondial de fosta Gardă de fier, masacre care pălesc în fața practicilor diabolice și crude ale partidului comunist!

Istoria acestui ticălos conglomerat de nonvalori, a început din clipa cînd insurecția armată de la 23 august 1944, organizată și condusă de regele Mihai, de oamenii politici din fruntea partidului Național-Țărănesc și a militarilor cinstiți și patrioți din rîndurile armatei, au reușit să ducă la bun sfîrșit lovitura de stat prin arestarea lui Ion Antonescu, eliberînd România de fascism!

Cu violența care l-a caracterizat în tot timpul existenței sale, profitînd de instabilitatea politică firească a acelor împrejurări și de înaintarea trupelor sovietice pe teritoriul țării noastre, partidul comunist s-a autoproclamat organizatorul și făuritorul acțiunii de eliberare a țării, însușindu-și în mod abuziv, arbitrar și pe nedrept, meritul eliberării!

Prin făgăduieli mincinoase, sprijinit de tancurile străine și sub presiunea politică din exterior, a reușit în scurt timp să acapareze puterea în stat, falsificînd grosolan alegerile din noiembrie 1946, instalînd la cîrma țării primul guvern comunist prezidat de dr. Petru Groza.

Mai stărue în amintirea tuturor celor care au fost martori ai acelor evenimente modul cum au fost înșelate masele populare, derutate și înfricoșate de prezența trupelor străine prin lozinci stupide și discursuri demagogice adresate în special țărănimii, căreia i se promitea marea și sarea și în care se afirma că pămîntul va aparține celor ce-l muncesc.

Cît de adevărate și puse în practică au fost promisiunile, s-a văzut ulterior, cînd țăranul

COCIU MIHAIL

(Continuare în pagina a 2-a)

www.kozmeresz.com

„CIOCLUL"

Puțini cititori vor fi auzit de Dulea. Colegul meu de breasla Ion Răieșu, într-un excelent pamflet la adresa acestuia (publicat în „România literară") afirmă că nu îl cunoaște prenumele. Eu nici măcar pe l-am zărit vreodată chipul. Dar i-am simțit talpa de ciel de ceară, ștampila majorității scriitorilor, cincaștilor și editorilor în defuncta „epocă de piatră". Dulea (s-au făcut odinioară infinite jocuri de cuvinte pe seama numelui său cu rezonanță de geambas) încheie seria unor personaje malefice care, după înșăunarea ciumei roșii, organizaseră meticulos decimarea spiritualității românești: Suria Toma, Iosif Chișinevschi, Leonte Răutu și Dumitru Popescu Dumnezeu. Fiecare din ei, unul mai cinic decît altul, la vremea respectivă și-au lucrat perfect rolul distrucției. Spre deosebire de pomenții marchizi ai infernului, Dulea se expunea rareori în public, natura meseriei sale impunînd anonimatul. Dumnealui ducea o existență de ciclu la dispoziția „academicenei" dezarticulată în grai și în umblet. Înmormîntările le săvîrșea fie ziua în incinta Casei Scînteii, fie noaptea, acasă, în tihna căminului familial. Zăbovea recurmat asupra manuscriselor recoltate de pe mesele cenzorilor, aplicînd supracenzura, adică înmormîntarea creației artistice. Pe deasupra, deturna sensul mesajului cinstit, schimba finaluri inspirate și titluri de cărți și filme, totul, totul după capriciul care îi surprindeau pînă și pe securiștii specializați în probleme de cultură. Dulea vădea o vigilență proverbială, însuși impersonalul punct era cercetat sub lupa sa stropită pe margini cu scîrnă și puroaie. Lucra cu modestia, minuția și fanatismul unui Himmler. Este greu de inventariat lista subiectelor, temelor, motivelor și cuvintelor devenite tabu în literatura multumită ucazurilor emise de această figură lugubră. Din frza asternută pe hîrtie trebuiau musai să dispară cuvinte precum: dictator (indiferent de context, conexiune ori sintagmă), frig, foame, haos, disperare, speranță, libertate, Dumnezeu, biserică, cruce etc., etc. Mintea lui concepea existența unei singure arte: a sufletelor moarte, pe gustul și priceperea cuplului prezidențial, marcat de paranoia și agramatism superlativ. Pe planul vinovăției față de cultura țării noastre între Dulea și Postelnicu stă semnul egalității neechivoce.

Ca încheiere, îmi permit întrebarea: Pe unde o fi în prezent cioclul? În primele zile ale Revoluției Dulea a avut neobrăzarea să-și pună brasarda tricolură, zicîndu-și că Frontul Salvării Naționale l-ar dori. Repet întrebarea: Pe unde o fi? Tare mă tem că își primește leafa, la domiciliu, prin poștă. Nu m-ar surprinde. Nu m-ar surprinde nici vestea că a fost cooptat ca specialist în domeniul prelucrării materialelor refecoase.

PETRE STOICA

Cît costă un intelectual?

Luni, 29 ianuarie 1990, democrația noastră abia infiripată a fost făcută, pe moment, una cu pămîntul. În cel mai pur stil comunist, avînd la îndemînă și experiența ceaușistă, televiziunea română „liberă" a făcut o mobilizare de masă după toate exigențele artei totalitare. Recunoaștem că ne-a lipsit pasul de gîscă al trupelor de asalt, atîta doar ne-a lipsit, locolo am avut **totul** — întreaga recuzită a ceaușismului, de la mobilizarea pe tabel și transportul la locul faptei cu autobuzul, pînă la cuvîntarea paternă a noului lider „bien aimé et respecté". Nimic n-a lipsit din arsenalul de care ne-am săturat oînă peste cap: agresivitate, dezinformare, neutralizarea fizică a adversarilor politici, dogane de tristă amintire, exclusivism dus la paroxism. Au fost atacate în aceeași manieră barbară, canibală, tribală, sediile partidelor, ale instituțiilor democratice.

Luni, 29 ianuarie 1990, în București, se instalase, sumbru și apăsător, la fel cum se întîmplase cu 40 de ani în urmă, dictatura proletariatului. Milioane de oameni de bine trăiau o stare de șoc. Dar și una de disperare. Nădejdile lor erau însă, ca și-n vremea sinistrei dictaturi, în intelectuali. Unde sînt intelectualii din Front, ce zic intelectualii din Front, acceptă ei această nouă dictatură, de ce nu-i dau loviturile morale pe care le merită, acum cînd e neapărată nevoie, acum cînd plînge inima-n noi de durere, ne întrebam, răsucind cu speranță butoanele pentru „Radio Europa Liberă", „B.B.C.", „Radio France Internationale". Desigur, aceste posturi și nu „fesenista" noastră televiziune care jubila publicînd insulte la adresa partidelor, opinii ale „oamenilor muncii", încurajînd violența, urmau să ne aducă multdoritul și izbăvitorul protest al intelectualilor. Degeaba însă, intelectualii noștri foști dizidenți, ajunși acum în scaune bune, tăceau adînc. Tăceau incalificabil. Nici Andrei Plesu, nici Mihai Șora, nici Mircea Dinescu, nici Ion Caramitru, nici alții asemenea lor din acel Front atotputernic nu sufleau o vorbă. Ca să nu mai vorbim de Aurel Dragoș Munteanu care, cu o incompetență tristă amintind cu inconștiența, a contribuit hotărîtor la instigarea muncitorilor asupra intelectualilor, studenților și partidelor politice. Abia miercuri a mișcat, dîndu-și demisia, poeta Ana Blandiana. Dar cu o floare...

Zilele au trecut, lucrurile luînd-o din nou spre bine. Greu însă, e adevărat, foarte greu. Așa încît ne întrebăm, încă, ne întrebăm ce au făcut în aceste zile cumplite pentru țară, cumplite pentru poporul român, oameni precum Dinescu, Plesu, Șora, Liiceanu, Caramitru. Dar Grupul pentru dialog social? Nimeni nu a scos nici un grai. De ce oare? De ce Doina Cornea e lăsată singură în intransigența ei? Cum pot fi ei, intelectualii, alături de Frontul Salvării Naționale — organizație care a pus în aceste săptămîni sub semnul întrebării revoluția noastră, viitorul nostru democratic, aducînd națiunea, prin manipulare, în pragul unui război civil?

Sînt, credem, toate acestea, întrebări firești. Ei intelectualii care au dat relief demnității poporului român în anii grei ai dictaturii nu trebuie să-și uite misia tocmai acum. Nici un scaun ministerial, nici o demnitate în stat, nici o călătorie peste granițe, fie ea și la Paris, nu trebuie să-i facă să uite acest fapt. Așteptăm!

EUGEN MIHĂESCU

Despre liniște

Ei vor liniște. O liniște adîncă, deplină. Putem chiar să ne indignăm.

Dar în liniște. Și-n tăcere. Să tăcem așa cum o fac morții noștri. Căci așa vom putea fi manevrați mai bine. Și cu mai mult succes.

Oamenii sînt debusolați. Ei nu mai sînt obișnuiți să gîndească, ei nu mai sînt obișnuiți să trăiască și nici măcar să tubească. Pînă și atitudinea față de propriul lor corp o dovedește: merg tîrșiți, cu capul în pămînt, cu umerii aplecați. Prea multe orori le-a fost dat să vadă ca să mai poată să se uite în jurul lor, să se uite unul la altul.

Dar, încet-încet, ei încep să gîndească, să-și pună întrebări, să citească presa lipită pe pereții clădirilor, în pasaje, la metrou, încercînd astfel să-nțeleagă ce se întîmplă, ce forțe se amestecă aici, care este înțelesul tainic al acestor evenimente derulate pînă acum. Și așa oamenii au început din nou — de fapt ca întotdeauna — să asculte posturile de radio străine și să vizioneze canalele de televiziune ale țărilor vecine. Să ne spună alții ce se întîmplă la noi în țară, ba chiar în orașul nostru.

Căci pînă la democrație mai avem!

AURA ALEXA IOAN

ISTORIA CA UN COȘMAR

În interviul realizat de Ioan Buduca în „Cuvîntul", nr. 1 din 31 ianuarie, Octavian Paler declara: „(...) eu cred că noi ne aflăm acum nu în 1990, noi ne aflăm acum în 1945 cînd exista un front, unul care avea multe dintre ideile celui de-acum și care a sfîrșit prin falsificarea alegerilor din 1946, prin confiscarea aspirațiilor societății românești fie și la o relativă democrație și prin deschiderea de fapt a drumului către coșmarul totalitar care a urmat."

Enunțul este de natură să ne îngrijorezе, gîndindu-ne la istoria României din ultimii 45 de ani, istorie ce concurează ficțiunile cele mai tenebroase. Societatea românească a acestor timpuri a dovedit că ficțiunea și imaginația sumbră pot fi egalate și chiar depășite de realitate, poporul fiind pus în situația de a trăi între coordonatele creațiilor lui Kafka și Orwell, între Camus și Beckett.

După 1946 cînd bunul simț a fost sfidat cu cinism, cînd democrația a fost brutal înlăturată de pe scena vieții politice, cînd sute de mii de patrioți au fost urmăriți, hăituiți, țiriți în judecăți înșelate, se ajunsese cu siguranță la absurdul PROCESULUI kafkian. „Pe Josef K. îl calomniase pesemne cineva, căci fără să fi făcut nimic rău, se pomeni într-o dimineață arestat". Un fapt cotidian în România postbelică mînată de politica stalinistă de import. Puterea de stat și bestialul său aparat represiv adusese poporul în vremuri de cruzime și de CIUMĂ. Invazia șobolanilor nu mai putea fi stăvilită. Oamenii nu mai existau decît în stadiul larvar, nu apucau să se dezvolte normal fiind devorați de șobolanii hămesiți, mereu mai nesățui. Ființa umană mai purta în trup atît sînge cît să poată supraviețui ca sclav.

Societatea se baza pe existență automatizată (nu din punct de vedere tehnic!), omul însuși devenise un mecanism, vidat de o viață interioară proprie, un alienat de el însuși, de întreaga existență.

Românul trăia într-o atmosferă crepusculară, într-o așteptare fără rost a unui **GODOT** care se încăpățîna să nu mai vină. Trăia în buncărul comunist, sperînd poate doar **SFÎRȘITUL JOCULUI**, ca pe o izbăvire. Se ajunsese la marasmul moral și intelectual bazat pe interdicție totală, descris de Orwell. Cu puțin înainte de moarte romancierul scria: „Romanul meu 1984 nu este gîndit ca un atac la adresa socialismului (...) ci o înscenare a alterărilor la care poate conduce economia centralizată. Nu cred că felul de societate pe care îl descriu va apărea în mod necesar, dar cred că ceva asemănător ar putea apare". Din păcate a apărut. Din fericire s-a sfîrșit. Pentru cît timp însă? Societatea din 1984 nu înseamnă totalitarismul ci post-totalitarismul. Și, cum intuițiile unor creatori s-au dovedit corecte, credem că este cazul să excludem orice încercare de alunecare spre acest îngrijorător post-totalitarism.

SIMION DUMITRACHE

LOVITURA DE LA 11 METRI

Mumă bună și imparțială, TVR liberă (?) a avut grijă ca reportajul de (cîteva secunde) de la manifestația din 24 ianuarie '90 din Piața Victoriei, să fie transmis după ora 23. Cită admirabilă grijă pentru somnul oamenilor muncii! Dacă detestabila adunare din ziua eroilor, iată că TVRL-ul și-a luat măsuri. Numai că, de data asta, cei care au manifestat erau numai oameni „unul și unul". Un sondaj al studenților mediciniști a descoperit, la 100 de persoane, 88 cu licențe universitare. Aveai senzația, după aspect și comportament, că asiști la ieșirea publicului de la Național sau Ateneu. Deși s-au scandat lozinci împotriva participării FSN-ului la alegeri, oponenții noștri au fost foarte darnici. La un moment dat, un camion a adus în dar navete cu băuturi alcoolice. Politicoși, polițiștii s-au dat în lături, șoferul cîndatului camion l-a invitat pe studenți să servească. „Ale cui sînt băuturile?" „Serviți: sînt ale poporului" a răspuns personajul. Numai că studenții au intuit cursa. Era o manevră perimată, din lecțiile lui tov. Beria. El au obligat astfel camionul să se „ducă cu Domnul". Nitel mai tîrziu o delegație a pornit liniștită, cîștigată spre TVRL unde, natural, n-a fost primită. La un moment dat însă a oprit o mașină condusă de un „civil" între două vîrste (cîte stele o fi purtat pe umăr) care ducea spre televiziune trei cuconițe rujate, bine îmbrăcate, care cîrîiau vesele. „Sînt studente la ASE, a explicat civilul, bătute de manifestanți". Pe cei prezenți i-a pufnit rîsul. Evident „studentele maltratate" au fost primite imediat. Posibil că le vom auzi lamentîndu-se pe micul ecran, cersindu-ne lacrimi de compasiune.

În încheiere, două propuneri: O primă specială pentru bieții reporteri ai TVR„L" (?) care trebuie să fi căutat mult pînă au găsit fețele inexpresive și cam brunete ale celor pe care i-au filmat. Merită premiați reporterii pentru că au reușit într-adevăr să impună pe plan național o mistificare și anume: manifestația din 24-I-1990 a fost organizată, nu de oameni de bine ci de „bruneți".

Felicitări! Imparțialitatea TVRL e sublimă dar lipsește cu desăvîrșire. Și aproape de decretul care fixează strict locurile unde pot avea loc manifestațiile. Mulțumim Frontului pentru generozitatea sa. Sperăm că, de vreme ce deține și vai cît ar dori să dețină puterea, să limiteze un singur loc în care mitingurile pot fi admise; pe insulă, în curtea mănăstirii Snagov.

RIF

— Astăzi o veste bună de la C.F.R.: „Acceleratul 532 și rapidul 66 au sosit în Gara de Nord, fără întîrziere!"

Securiștii și informatorii din uzine și întreprinderi

Ceaușescu a umplut fabricile cu securiști, informatori și microfoane. Prima măsură a domnilor Iliescu și Roman ar fi trebuit să fie eliberarea muncitorilor din rețeaua de securiști și informatori. De ce nu au făcut-o? Muncitorii nu îi cunosc pe informatori, așa că acești slujbași ai lui Ceaușescu, mai acționează, din chiar sînul muncitorilor, a personalului administrativ sau de conducere. Oare pe data de 29 ianuarie, în cadrul organizării și desfășurării demonstrației muncitorilor, să fi intrat în acțiune întreaga rețea de securiști și informatori? Cum se poate explica altfel că în același timp, la numeroasele fabrici din București, din chiar mijlocul muncitorilor, s-a lansat zvonul că în centru s-au făcut cozi în fața unor valize doldora de dolari. Cel puțin 150 de dolari de om, adică, la schimbul oficial, vreo 2 000 de lei, iar la negru 10—15 mii. Se știe cît sîntem de lipsiți de bani și de cele necesare mîncîrii. Autorii acestei mîncîruri, prin care au umilit de fapt clasa muncitoare, sînt lipsiți de absolut orice fel de respect față de poporul român. O altă mîncînă, răspîndită în același timp între muncitori, a fost că studenții și membrii P.N.T., în după masa zilei de 28 ian., în timpul demonstrației ar fi bătut pe muncitorii care pătrunseseră în Piața Victoriei, intrînd în zona demonstrației. Dar studenții, fie cei ce au manifestat independent, în coloana Universității, fie cei din P.N.T., nu numai studenți, ci toți tinerii din P.N.T., întîlnindu-și părinții, acasă, în seara zilei de 29 ian., le-au mărturisit că nu ei au bătut pe muncitori, ci niște grupuri de muncitori, dirijate anume, au intrat cu mașinile de mare tonaj în demonstranți, dedîndu-se la violență. Acești părinți, găsindu-și fiii acasă, sănătoși, teferi și aflînd de la ei că muncitorii au fost stîrniți împotriva studenților și P.N.T. și-au eliberat mintile din gratiile rețelei ceaușiste din uzine. Nu este de ajuns. Toți muncitorii trebuie eliberați. Și nu numai ei, ci toată țara. Oamenii lui Ceaușescu sînt acum oamenii domnilor Roman și Iliescu? E o simplă întrebare. Dacă nu, de ce nu au fost dați pe față?! În felul acesta, gratiile nevăzute prin care este întemnițat întregul popor ar fi fost înlăturate! Altă mîncînă prin care s-a acționat asupra muncitorilor a fost aceea că studenții și P.N.T., demonstrînd, năruiesc economia națională. Deci mai bine ar merge la lucru în loc să demonstreze. Numai că studenții și P.N.T. demonstrau în zi de sărbătoare, duminica, iar muncitorii au demonstrat în zi de lucru, lunea. Iar muncitorilor li s-a promis că dacă merg la demonstrație, ziua de lucru le va fi plătită. Plătită din buzunarele cui, ale domnilor Roman și Iliescu, sau ale statului? Să fie vorba, cumva de miliarde de lei, avînd în vedere salariile și încetarea producției în foarte multe uzine din întreaga țară?. Sau, poate, numai de sute de mii bănuțe de lei.

Cît privește rețeaua de securiști și informatori din fabrici și instituții, cerem de urgență desființarea ei, prin nominalizare publică. Orice excepție, presupune complicitate. De asemenea orice întîrziere în ceea ce privește această desființare, va fi socotită complicitate la eventualele acte de terorism, cu toate consecințele lui.

Se știe că securitatea a fost integrată armatei, intrînd sub comanda acesteia. Iubim și onorăm, cu tot respectul nostru, întreaga armată română, de la simplu ostaș, pînă la generali. Desființare rețelei secrete intră cadar în dreptul Marelui Stat Major al Armatei. Prin această hotărîre ei pot regăsi liniștea deplină acel fii cinstiți ai poporului român, care au făcut parte din M.A.I., acum integrați în M.A.N., dar, totodată, vor fi neutralizați și aceia care au avut sub comandă rețeaua de informatori și de influențare a opiniei publice. Prin această hotărîre se vor evita acțiuni de protest la nivelul tuturor uzinelor și instituțiilor din toată țara. Cerem desființarea acestei rețele de gratii invizibile. Ori stăteam liberi, ori încarcerați... Ori se vine în întîmpinarea Revoluției, ori continuă. Poporul are nevoie de liniște, iar aceasta i se poate asigura, în cazul de față, printr-o cinstită și urgentă decizie.

GHEORGHE GAVRILĂ COPIL

Pești răpitori

RECHINII

Științific: Rechinus Comunistus.

Sînt pești de mari dimensiuni, motiv pentru care se pescuiesc și foarte greu. Trăiesc în mări și oceane, în comunism și au dese deplasări în străinătate. (A nu se confunda cu forma figurativă — om lacom și fără scrupule!). Rechinii se clasifică ierarhic în: Rechinus Supremus Paranoicus și Rechinus Activistus. Ei fac parte din Comitetul de Conducere Piscicol. Aceste specii atacă omul și drepturile lui cu violență, principiul de bază fiind: peștele mare înghite pe cel mic.

BARACUDELE

Sînt mai mici ca dimensiuni decît rechinii și se subordonează lor. Înoată în cirduri mici și atacă omul (mai ales din birourile lor), în numele binelui piscicol. Deosebim: Baracudea Activistus (de sector) și Baracudea Lingușitorus.

PIRANIA

Sînt pești mici de apă dulce care înoată și atacă omul în cirduri. Individual atacă numai pe la spate — Piranias Instigatorus. Pot digera un om într-un timp foarte scurt, fiind recunoscuți pentru voracitatea lor incredibilă. Se subordonează rechinilor și baracudelor. Deosebim: Piranias Securistihux și Piranias Militianus Pitecantropus (pe cale de dispariție).

SOMNUL

Este o categorie particulară. Numai anumite exemplare din specie atacă omul și numai pe la spate. Pofta lor de atac se manifestă în special cînd greutatea lor urcă peste medie, datorită faptului că în diviziunea piscicolă a muncii se fofilează — Somnus Invirtitus. Se subordonează tuturor categoriilor de pești răpitori. Specii: Somnus Turnătorus, Somnus Bisnițaryus și Somnus Hoțus.

În ultima vreme, experții în materie caută metode pentru stîrpirea sau menținerea în limite ecologice reduse, a peștilor răpitori. În acest sens, avem la dispoziție acvarii și bazine specializate, unde peștii, sub îndrumare și control strict, își pot schimba solzii și caracterele.

VICTOR DANC

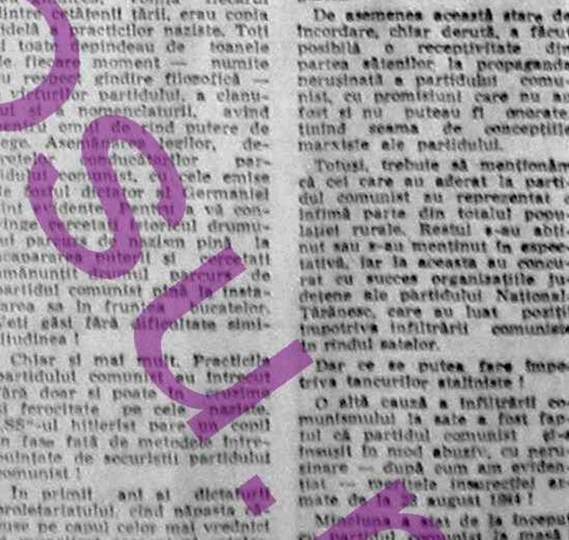

Tineretul Universitar Național Țărănesc – brațul puternic al P.N.Ț. – în crîncena luptă politică din anii 1944-1946

(Urmare din pagina 1)

lație din București, au fost stăpînite autoritar și entuziast de Tineretul Universitar Național Țărănesc, uneori secondați de Tineretul Național Liberal. „T.U.N.T."-ul a reușit totdeauna să catalizeze tineretul și muncitorii Capitalei într-un număr poate tot atît de mare ca vitezul tineret al României contemporane, în ziua de 22 decembrie 1989, cînd a obținut o victorie care a uimit întreaga lume, prin modul în care, cu prețul vieții, a înlăturat dictatura tiranului în numele democrației și a setei de LIBERTATE, ADEVĂR și DREPTATE.

Istoric, atunci, în perioada 1944—1946 conjunctura politică internă era ALTA, decît aceea din anii următoare, cînd datorită minunatelor raze luminoase de „glasnos și perestroica" lansate de Mihail Gorbaciov — președintele U.R.S.S., lupta pentru libertate și pentru democrație are un suport aprobativ și este sprijinită de U.R.S.S. Atunci, în era altei mentalități oficiale de vecinătate a României cu U.R.S.S., condusă de Stalin, era aproape imposibilă o luptă eficientă pentru idealurile și interesele legitime ale României, fiind anihilat fără cruțare elanul entuziast și inflăcărat al studenților române democrate, a T.U.N.T.-ului, care polariza masele pentru idealurile sale.

Anihilarea acestor lupte entuziaste ale Tineretului român, în fruntea cărora atunci s-a situat T.U.N.T., s-e făcut uneori cu mijloace teroriste de către puținele elemente induse în eroare, sau corupte, de care dispunea U.T.C.-ul, în acel timp, evocat aici, Ceaușescu Nicolae, pe atunci tînăr, deținea o funcție de conducere în U.T.C., în realitate de șef al unor „echipe de șoc" împotriva adversarilor politici, între care T.U.N.T.-ul era primul și cel mai temut.

Cei care au urmărit istoria P.C.R. din perioada 1944—1946, pot să-și amintească de relatarea unor cioconiri ale U.T.C. cu „bandele reacționare ale P.N.T." (cum ni se spunea) în Piața Palatului, unde ultimii ar fi incendiat și cîteva autocamioane, cu care U.T.C.-iștii ar fi venit la locul manifestației, conduși de Nicolae Ceaușescu.

Adevărul istoric este următorul: în timpul unei grandioase manifestații pașnice, democratice și patriotice, pe care T.U.N.T.-ul o organizase cu o polarizare a populației Capitalei, în Piața Palatului au sosit cîteva camioane încărcate cu indivizi de vîrstă diferită, în picioare. Toți aveau în mîini bastoane și rîngi de fier, destinate să lovească în cap marea de cetățeni pentru a-i evacua din Piața Palatului, pe care o stăpîneau.

Cele 6—7 camioane teroriste, au înaintat în piață dinspre str. Academiei, aliniate, tăvălug peste mulțimea pașnică ce putea fi sfîșiată de roțile autocamioanelor, ori să fie izbită în cap, de rîngile și bîtele teroriștilor.

În fruntea și mijlocul acestei coloane de agresori-bătăuși, în cel mai mare camion, era șeful acestei armate de bătăuși, teroriști și el înarmat cu o rangă în mînă, urlînd gîngav și sălbatic pentru zdrobirea cetățenilor pașnici din Piața Palatului.

„Bătăușul șef" — reprezentantul U.T.C.-București, — Ceaușescu Nicolae, a fost recunoscut.

Au fost momente de panică la început în rîndul manifestanților români, tineri și mai vîrstnici, pașnici, în fața acestei agresiuni nemaicunoscute în țara noastră. Inițial oamenii au fost zdrobiți de loviturile rîngilor care fulgerau de sus, în jurul camioanelor — cu rol de tancuri, iar „tînărul luptător al U.T.C.", clamarul terorist, îndemna la „Lupta fără milă" pentru alungarea sau distrugerea celor aflați în Piața Palatului de cîteva ore într-o pașnică manifestare pentru PATRIE.

„Lupta" părea inegală, la început a fost derută și spaimă. Nu avem talentul și puterea de a descrie acele momente. O vor face alți martori și participanți mai talentați la acele clipe de groază, mai amănunțit. Vrem doar să consemnăm clipa cînd masa și-a revenit din șocul loviturilor și într-un cor de: „huo, huo! criminalilor, rușine, rușine! bestilor, jos! jos!"... cu riscul vieții, s-a năpustit asupra camionului „amiral" în care era șeful corsarilor roșii (Ceaușescu) și, săltînd camionul cu forța unită a mulțimii, L-A **RĂSTURNAT!** (a fost prima **răsturnare** a tiranului!).

Apoi au fost răsturnate cu roțile în sus și alte camioane care nu reușiseră să se retragă, goale, pentru că bătăuși dezertați din camioane (sau care au sărit din acestea), îngroziți de furia poporului, au luat-o la fugă, abandonîndu-și armele grele și încercînd să se ascundă prin contopire cu masa cetățenilor victorioși — rămași stăpîni pe Piața Palatului, ce jubilau cu urale în fața torțelor aprinse ale camioanelor incendiate de o populație revoltată și de nestăvilit.

În ziarele comuniste din ziua următoare s-au putut vedea fotografiile scheletelor camioanelor răsturnate și arse în fața clădirii Fundației Universitare, lîngă soclul roșu de marmură a statuii ecvestre a domnitorului independenței României în 1877.

T.U.N.T.-ul a avut un rol determinant în această luptă și victorie, în care a avut alături masele largi de tineret, de muncitori și cetățeni, de toate categoriile.

Atunci, gangsterul-corsar a fost „RĂSTURNAT" pentru prima oară de la comanda unei bande criminale. Masele luptătoare l-au pierdut atunci în marea de oameni: el a fugit — las — ca și la 22 decembrie 1989 — dar în loc să țină minte lecția primită, el și-a perfecționat armele pentru crime și, diabolic, a venit din nou, după 44 ani, în aceeași Piață a Palatului, la întîlnirea și confruntarea cu POPORUL ROMÂN, cu tineretul României.

Din „RĂSTURNAREA" de la 22 decembrie 1989, nu a mai scăpat nici cu fuga lui lașă.

T.U.N.T. de atunci, astăzi, după 45 ani și sute de ani de închisoare, a preluat ștafeta luptei politice a conducătorilor martiri ai PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC: IULIU MANIU, ION MIHALACHE, ILIE LAZĂR și atîția încît va fi greu să-i pomenim pe toți, constată cu bucurie și mîndrie că a renăscut în România un nou tineret studențesc, muncitoresc, școlar, mai precoce, mai viteaz, mai unit, care a dat o probă de jertfă pentru libertate, încă neîntîlnită în istoria acestui POPOR și poate nici a altora din nici o parte a lumii.

Credem că TINERII României din anii de luptă 1944—1946 și TINERII viteji ai Patriei noastre, din decembrie 1989, vor rămîne uniți, pentru viitorul frumos, demn și măreț al ROMÂNIEI LIBERE.

Partidul comunist

(Urmare din pagina 1)

a simțit pe pielea sa binefacerile regimului tiranic comunist în cele peste patru decenii și mai ales în ultimii 25 de ani ai ceaușismului. În acești ani, țăranul a fost spoliat și de ultimele sale posibilități de supraviețuire, înfometat pînă la ultima expresie a acestei noțiuni, fiind obligat să se „expatrieze" din satul său natal al mosilor și strămoșilor săi, constrîns de a se refugia unde vedea cu ochii pentru a-și cîștiga codrul de pîine pentru el, ai săi și bătrînii rămași în sat.

Faimoasele cooperative de producție impuse țărănimii prin măsuri neomenoase, în care, sute, mii, zeci de mii de săteni au fost siliți să se înscrie „de bunăvoie" prin bătăi, schingiuiri, iar unii dintre ei refuzînd chiar în aceste condiții să se înscrie au fost ucisi, și în care țăranul era răsplătit pentru munca sa depusă de-a lungul anului cu un pumn de produse care nu-i asigurau nici minimum de hrană pentru existența sa și a familiei sale, stau mărturie! De altfel ca și pensiile de bătjocură — 100 sau 200 lei — retribuite bătrînilor satului după o muncă de ani și ani, acordate cu „mărinimie" de cei care se lăfăia în luxul orbitor al palatelor sale presărate de-a lungul și de-a latul țării și acumulînd averi, ei și progeniturile sale, averi pe care le-ar fi invidiat chiar și un Cresus! În tot descursul funestei sale activități, partidul comunist a acumulat un număr imens de crezimi împotriva țărănimii, muncitorimii, a intelectualității, ca și împotriva întregului popor și nu numai împotriva propriului său popor ci și împotriva naționalităților conlocuitoare, căutînd prin diverse metode și lozinci sovine să-i învrăjbească pe unii împotriva altora și astfel prin aceste tertiuri să-și consolideze tirania! Iar o dovadă a celei mai „umane" societăți au fost milile de pensionați pieriți în închisori și lagăre forțate de muncă comuniste și din nefericire și în instituții mentale sălașe suferințele omenești.

Valori naționale ca Iuliu Maniu, luptător neînfricat pentru alipirea Ardealului de țara mamă, Ion Mihalache, rupt din talpa țării, Gh. Brătianu, eminent profesor și istoric de talie europeană, Vasile Voiculescu, Al. Lepădatu, Lucian Blaga, C. Noica și atîția alți, figuri proeminente politice și științifice și-au dat obștescul sfîrșit chinuiți în beciurile închisorilor de călăii comuniști!

Ființa lor fizică a pierit, dar crezul lor în dreptate și iubirea neamului de ciuma comunistă, nu!

„Ei" trăiesc în noi, urmașii lor, în crezul dreptății...

Crucea grea purtată de ei în drumul lor spre Golgota suferinței, pentru mîntuirea neamului, pentru biruința asupra forțelor întunericului, noi o vom duce mai departe... Este moștenirea lăsată nouă... Memoria martirilor neamului, memoria martirilor Partidului Național-Țărănesc ne obligă!

Trebuie să ștergem din istoria țării această epocă de sechestrare rușinoasă a unui întreg popor!

Timp de peste patru decenii partidul comunist a însemnat paginile istoriei țării noastre cu sînge, cu acte de teroare și cu fărădelegile sale!

Te întrebi. În fapt ce a însemnat pe plan social, politic și economic, partidul comunist?

Analiza substanțială pe care o vor desfășura și pe care sînt obligați s-o desfășoare istorici, economiști, sociologi, cinstiți și de bună credință, va putea să răspundă competent acestei întrebări, analizînd cu discernămînt cauzele care au dus la dezastrul țării pe multiple planuri.

Este în afara oricăror îndoieli că partidul comunist a dat expresia tendințelor extremiste antipopulare ale conducătorilor săi, încă din primele zile a instalării la putere. Altoit pe un mediu politic și social agramat — 4 clase primare și repetenție — partidul și vîrfurile sale s-au eșfirat în conducători politici și — culmea — și spirituali și naționali, acoperindu-și agramatismul și nestiința, plus prostia, prin însușirea frauduloasă și arbitrară a tot felul de titluri academice pentru a-și masca goliciunea lor spirituală. Dominantele clanului conducătorilor partidului, care inspirau întregului popor repulsie, erau ambițiile nemăsurate de exercitare și menținere a puterii prin orice mijloace, chiar cele mai josnice, trecînd nu odată peste cadavre!

Secera și ciocanul, însemnele comunismului, se înfrățiseră cu crucea încîrligată a nazismului prin practici care nu diferau de cele hitleriste. Legi absurde de constringere a drepturilor fundamentale ale omului și a demnității sale, legi care anihilau gîndirea, voința fiecărui dintre cetățenii țării, erau copia fidelă a practicilor naziste. Toți și toate depindeau de toanele de fiecare moment — numite cu respect gîndire filosofică — a viștarilor partidului, a clanului și a nomenclaturii, avînd pentru emiș de rînd putere de lege. Asemănarea legilor, decretelor conducătorilor partidului comunist, cu cele emise de șeful dictator al Germaniei sînt evidente. Pentru a vă convinge cercetați interiorul drumului parcurs de nazism pînă la acapararea puterii și cercetați amănunțit drumul parcurs de partidul comunist pînă la instalarea sa în fruntea bucatelor. Veți găsi fără dificultate similitudinea!

Chiar și mai mult. Practicile partidului comunist au întrecut fără doar și poate în cruzime și ferocitate pe cele naziste. „SS"-ul hitlerist pare un copil în fașe față de metodele întrebuințate de securiștii partidului comunist!

În primii ani ai dictaturii proletariatului, cînd năpasta căzuse pe capul celor mai vrednici și muncitori oameni și satelor, a celor mai harnici gospodari, acei asa numiți „chiaburi", care conform dogmelor marxiste trebuiau desființați, comuniștii au încercat și au reușit în parte să se infiltreze în conștiința sătenilor prin losinci demagogice, înrelînd în rîndurile sale elemente cinstite dar încrezătoare în promisiunile fără acoperire ale partidului.

Fenomenul merită o analiză în toată complexitatea sa și distinct, pe categorii și păturii sociale.

Care este explicația că în acea perioadă partidul comunist a dobîndit o oarecare priză în rîndul unor păturii ale țărănimii? Considerăm că acest fenomen s-a datorat stării de maximă încordare, în urma războiului, în rîndul sătenilor, generată de penuria alimentelor în urma secetei care a durat peste doi ani, de lipsa brațelor de muncă în sate. Să nu se uite că cel puțin o treime din floarea satelor rămăsese pe stepele Rusiei și în luptele de eliberare a teritoriului trasilvan, ca și în luptele de eliberare a Cehoslovaciei și a unei părți a Ungariei.

De asemenea această stare de încordare, chiar derută, a făcut posibilă o receptivitate din partea sătenilor la propaganda nerușinată a partidului comunist, cu promisiuni care nu au fost și nu puteau fi onorate, ținînd seama de conceptiile marxiste ale partidului.

Totuși, trebuie să menționăm că cei care au aderat la partidul comunist au reprezentat o infimă parte din totalul populației rurale. Restul s-au abținut sau s-au menținut în expectativă, iar la aceasta au concurat cu succes organizațiile județene ale partidului Național-Țărănesc, care au luat poziții împotriva infiltrării comuniste în rîndul satelor.

Dar ce se putea face împotriva tancurilor staliniste!

O altă cauză a infiltrării comunismului la sate a fost faptul că partidul comunist și-a insuflat în mod abuziv, cu perfidie — după cum am evidențiat — mesajele insurecției armate de la 23 august 1944!

Minciuna a stat de la început cu partidul comunist la masă!

În ceea ce privește studențimea și intelectualitatea românească, crescută la izvoarele culturii franceze, doctrina comunistă s-a găsit în fața unui zid de nepătruns, cu toate eforturile și amenințările de care s-a uzat pentru a le străpunge.

Au fost și unele excepții.

Alinierea în rîndurile partidului comunist a unor valori intelectuale — fie-le țărîna ușoară — a produs stupoare și durere.

Au urmat anii cei mai întunecați din istoria României!

ȘI NOI SÎNTEM POPORUL

Cea ce mă determină să scrie acestor rînduri este faptul că în prima iubire din România [illegible] despre țărănimea [illegible] comunistă. Mai mult, la [illegible] a fost făcută fără tăgadă. Oare să nu fi cunoscut [illegible] (studenți, elevi, muncitori) sau [illegible] pentru libertate?

Țărănimea română a participat la revoluție prin fii și fiicele ei, iar pagina aceasta, crede-se sau nu, ce se va scrie și mîine nu trebuie scrisă fără sufletul bun și nobil care este Țăranul. De-a lungul istoriei el a suferit multe înjosiri și umilințe dar niciodată ca la cele peste patru decenii de dictatură comunistă. Cu el și-au început abuzurile și samovolnicile guvernanții comuniști. Țăranii au fost bătuți, schingiuiți și chiar uciși pentru că se împotriveau gospodăriilor colective, de fapt luării pămîntului. Mărirea cotelor, sporirea impozitelor, confiscarea bunurilor, înfometarea, au fost mijloacele de constrîngere folosite de opritori. Sătenilor li s-au luat pămînturile pe care le stăpîneau din moși-strămoși și pe care nu o dată le-au apărat cu sîngele lor; li s-au luat roadele obținute cu trudă, uneltele, vitele, iar de cîteva timp trebuiau să suporte și strămutarea din vetrele satelor demolate. Bisericile și casele au căzut sub lama buldozerului dar țăranii au continuat să slujească pămîntul sfînt al țării, pămîntul în care rădăcinile adînc înfipte le mai dau puterea de a trăi și munci.

Țăranul român crede în revoluția care îi poate reda libertatea și demnitatea; el speră să nu mai fie robul doctrinei colectivizării și centralizării care îi lipsea de autonomia producerii de bunuri care să-i asigure un trai omenesc și îndestulat. Cînd mizerabila lege care era cupas nerespectarea regulilor elementare ale mecanismelor contractărilor dintre C.A.P. și țăran au făcut ca aceasta din urmă să aibă numai obligații, drepturile nepălind să îi le ceară niciodată.

Dar aceste drepturi sînt eterne ca și poporul. Pămîntul este el cel care îl munceşte, de aceea se impune neîntîrziat să treacă din proprietate cooperatistă în proprietate privată. Astfel, țăranul va deveni liber, singurul stăpîn al muncii sale. O societate nu poate fi democratică fără ca legile ei să satisfacă toate domeniile vieții economice și sociale. Trecînd la privatizarea agriculturii și asigurarea mijloacelor mecanizate de muncă țărănimea va prospera și odată cu ea și țara. Să se termine cu improvizațiile care au dus țara la marginea prăpastiei economice. Libertatea cucerită trebuie să îmbunătățească viața tuturor, deci și a țăranului, prin legi democratice care să-i repună în drepturile lui de veacuri. Numai atunci cînd îi vom acorda drepturi și libertate deplină îi vom putea cere să producă mai mult calitativ și cantitativ.

I. CRĂCEA

Noi nu prezentăm în alegeri lideri politici, ci un program adecvat ordinii și liniștii interne

(Urmare din pagina 1)

puternice organizații politice de masă, cu program de centru stînga: Partidul Național Țărănesc. Am păstrat numele tradițional al partidului, acoperit de glorie și de însemnate realizări în România interbelică, căruia, după afilierea noastră la Uniunea Partidelor Democrat Creștine din 1987 i-am definit ideologia, prin sintagma creștin democrat.

Partidul nostru preconizează trecerea țării noastre la economia de piață, privatizarea comerțului, restituirea pămîntului confiscat de la țărani, promovarea agriculturii private prin ingrădirea țăranilor proprietari ai loturilor rentabile de utilitate socială cu mașini-unelte moderne procurate pe credite cu termen lung, acordate de stat, asigurarea dreptului de proprietate. Privatizarea, în toate domeniile, trebuie să se facă treptat, pe temeiul unor studii de specialitate, spre a se evita convulsiile și diminuarea producției. Din raționalizarea producției industriale și sistematizarea întreprinderilor parazitare sau falimentare, vor rezulta brațe de muncă suplimentare necalificate, care vor putea fi utilizate într-o agricultură restructurată, capabilă să atragă în mediul rural populația dezrădăcinată de politica economică dezastruoasă a odioasei autarhii prăbușite.

Partidul nostru și-a reconsiderat și retușat programul, ținînd seama de evoluția situației postbelice și schimbările structurale determinate de stările nefirești, impuse de tirania prelungită a dictaturii comuniste. Cercurile noastre de studii, alcătuite din cei mai competenți specialiști, au analizat, după criterii științifice, pornind de la realitățile momentului, reorganizarea tuturor resorturilor din viața publică a României. Avem studii adecvate privind structura departamentelor și noile legi de organizare, preconizate pentru realizarea unor reforme întemeiate pe criterii practice și realiste. Sîntem un partid de masă de orientare de centru-stînga, care a adoptat principiile ecologiei moderne, pentru conservarea ideală a mediului natural, reformarea ortografiei, reformă monetară, despăgubirea prejudiciilor și deposedărilor, introducerea religiei în școli. Vrem să restabilim autonomia universitară, să încurajăm eforturile de perfecționare ale studențimei merituoase, prin burse și schimburi culturale cu străinătatea, să promovăm tînăra generație în posturi de conducere, pînă la cei mai înalt nivel, să asigurăm deplina libertate a tuturor cultelor și egalitatea deplină a cetățenilor cu drepturi depline, asigurate, pentru minoritățile naționale spre a-și cultiva limba, tradițiile și cultura specifică, fără restricții. Preconizăm reîmpădurirea terenurilor devastate, modernizarea transportului, reorganizarea turismului. Programul nostru se întemeiază pe principiile nepieritoare ale moralei creștine. Armătura științifică a doctrinei noastre rezultă din constituționalismul lui Blunischli, pe tezele lui Rohmer, pe adevărurile necontestate stabilite de Robert Michels și Konrad Hänisch, pe teoriile sociale ale lui Lavergne, Giraud și Tardieu și pe sintezele lui Duverger. Politica noastră țărănească are drept îndrumar concepția lui Ionescu de la Brad, principiile lui C. Dobrescu Arges, poporanismul lui Stere și principiile născute în generoasa gîndire a lui Ion Mihalache.

Mijloacele materiale și tehnice pentru difuzarea programului nostru și pentru susținerea campaniei electorale, ne lipsesc. Partidul nostru, odată cu desființarea lui abuzivă, a suportat confiscarea integrală a tuturor bunurilor de care a dispus. Cei aproape 300 000 de aderenți politici au fost sancționați pentru vinovății imaginare, cu confiscarea totală a averii. Am repus în legalitate partidul la 22 Decembrie, în timpul insurecției anticomuniste, fără mijloace materiale. Am avut șansa de a fi păstrat, în ciuda extraordinarei represiuni practicate de securitate, nuclee organizatorice în Capitală și în toate localitățile țării și legătura clandestină cu acestea ne-au înlesnit primele măsuri de reorganizare. Afluența adeziunilor la partidul nostru este extraordinară, atît la orașe cît și în mediul urban. În timp de 12 zile am înscris în București 37 000 de aderenți, iar în provincie peste 140 000. Sperăm ca pînă la mijlocul lunii februarie vor termina organizarea în toate localitățile țării. Partidul nostru, care număra la scoaterea lui în afara legii 2 125 000 de membri activi, a fost cel mai puternic partid politic al României, ca organizare și disciplină. Sîntem convinși că vom întîmpina greutăți mari în afirmarea programului nostru, mai cu seamă dacă Frontul Salvării Naționale, care dispune de toate mijloacele materiale și de întreaga zestre imensă a partidului comunist, se va preta la stînjenirea directă sau indirectă a acțiunii noastre politice, prin mijloace ilicite de felul celor care ne-au apăsat în trecut. Zecile de mii de aderenți care ni s-au atașat cu încredere și cu entuziasm fără egal, dar și compatrioții noștri care au fost siliți de opresiunea comunistă să-și părăsească temporar țara, ne dau un sprijin care depășește orice așteptări. Cu toate posibilele obstacole care s-ar putea să ni se pună în cale, credem că vom realiza în alegeri majorități importante, datorită unui suport ferm și îndîrjit, pe care ni-l asigură toate categoriile sociale ale țării. Noi nu prezentăm în alegeri leaderi politici, ci un program adecvat ordinii și liniștii interne, progresului și necesităților obștești și o ideologie care atrage masele românești. Descindem în mijlocul poporului cu steagul acoperit de glorie al lui Iuliu Maniu și Ion Mihalache, a căror amintire a fost transformată prin atașamentul și prețuirea opiniei publice în mit național. În lupta de opinii pe care o vrem loială, nu sesizăm adversități doctrinare care să ne îngrijoreze. Sîntem hotărîți să pretindem, cu cea mai categorică hotărîre, o lege electorală onestă, fără fisuri și să nu mai tolerăm mistificarea voinței naționale de care am avut parte în trecut. Cu sprijinul opiniei publice cinstite vom reuși să contracarăm orice posibilă încercare de subminare a democrației și de nesocotire a libertăților publice și orice eventuală tendință de alunecare spre o nouă formă de totalitarism, oricît ar fi ea de travestită în solicitudine socială.

Parametrii noțiunii de piață

(Urmare din pagina 1)

parte din venituri nu sînt consumate pe piață pentru cumpărarea de bunuri, ci sînt economisite. Modalitățile prin care aceste economisiri pot fi împrumutate din piața capitalului influențează metodele de producție și costurile.

Piața unui singur produs însemnă grupul de cumpărători și de vînzători care cumpără și vînd la prețul fixat pe piață prin jocul cererii și ofertei lor și grupul de potențiali cumpărători care ar achiziționa produsul la un preț mai mic și grupul de potențiali vînzători care ar vinde dacă prețul ar fi mai mare.

Fundamental pentru o piață liberă este dreptul de proprietate individuală asupra bunurilor și mijloacelor de producție, indiferent dacă această proprietate are o formă tangibilă sau capătă forma unor acțiuni sau cote-părți ale unei proprietăți indivizibile (o întreprindere sau o asociație de mici producători industriali, agricoli sau de servicii). Buna funcționare a pieței implică cu necesitate absolută o orînduire democratică. Trebuie făcută o deosebire între democrație și liberalizare. Regimurile monopartid pot lua măsuri de liberalizare vizînd, de pildă, o piață socialistă. Experiența Iugoslaviei arată că poate exista autogestiune a întreprinderilor, ca și piață și totuși economia să fie foarte distorsionată dacă rețeaua de politicrați este prezentă numai în climatul democratic, fără dominația unui singur partid, mecanismele pieței libere pot degaja energia de muncă productivă, inițiativă și creativitate a unei țări.

Evident că procesul de privatizare al marilor industrii prin acțiuni nu este ușor. El nu va putea fi înfăptuit, treptat, decît prin distribuirea acestora (vînzarea) după anumite criterii, muncitorilor și nu va obține rezultatele urmărite dacă nu va funcționa o bursă la care aceste acțiuni să fie cotate, vîndute și cumpărate.

În condițiile structurilor democratice ale țării noastre vom putea avea cu adevărat o piață liberă care să atragă și cooperarea unor investitori străini într-un regim de avantaje economice reciproce. Climatul democratic va include, de asemenea, cu necesitate, apărarea drepturilor muncitorilor și tuturor categoriilor de salariați prin sindicate libere și asociații voluntare cetățenești și alte instituții ale societății civile.

Din crimele prințișorului

Acum cîțiva ani, în București, Nicu Ceaușescu, fiul dictatorului, a accidentat mortal o tînără, pe una din străzile centrale.

Zile în șir, părinții au publicat anunțuri la mica publicitate, rugînd martorii să dea amănunte. Nu știu dacă au reușit să intenteze vreun proces. Știu însă cum s-au petrecut faptele, din relatările unor oameni din cartier.

După ce a lovit fata, prilej cu care și-a avariat mașina, prințișorul, șocat, a oprit și a coborît. Un agent de circulație s-a îndreptat în fugă spre locul accidentului, dar, văzînd cu cine are de-a face, s-a îndepărtat tot atît de repede. Imediat a apărut o altă mașină, cu gorile din garda personală a prințului. Unul dintre ei s-a urcat la volanul mașinii care provocase accidentul, atrăgîndu-i atenția agentului de circulație: „Bă, eu am fost la volan, eu am lovit-o. N-ai văzut că era beată și mi s-a aruncat în față?". Celălalt individ l-a luat pe prințișor și a demarat în trombă cu a doua mașină.

Victima a fost depusă la biericuța D-na Oltea din cartierul Tei, unde locuise. Bineînțeles, imediat s-a aflat cum murise tînăra și cine o ucisese. Lumea din cartier a făcut un oarecare pelerinaj. Preotul a spus, atunci, mai multor enoriași: „Ăștia ne vor demola biserica!". „Ăștia" fiind clanul, familia, autoritățile.

N-au dărîmat-o imediat, ci... după cîțiva ani.

Pasă-mi-te, trebuia amenajat acolo un spațiu verde. Bisericuța cochetă, avînd inestimabile odoare, a fost demolată în cîteva ore, fără a se da posibilitatea nimănui să salveze ceva dinăuntru.

Așa se hotăra soarta unei biserici, a unui lăcaș de rugăciune, pe vremea domniei familiei ceaușescu.

AL. SAUCĂ

Note și comentarii

Mai mulți corespondenți ne-au relatat o serie de întîmplări care nu par deloc să fie „întîmplătoare".

Ca de exemplu:

În cadrul unor anchete, fosta miliție confisca bunuri de valoare, bijuterii, aparatură electronică, automobile etc. și pe baza unor documente fictive prin care se atesta că s-ar fi organizat o licitație, păstrîndu-se deci numai aparența de legalitate, acestea ajungeau în posesia unor cetățeni, rude ale anchetatorilor, la prețuri scandalos de mici. Nu mai trebuie adăugat faptul că la mascaradă participa doar fericitul cîștigător.

Dacă așa stau lucrurile, pe cei care trebuiau să păzească legea cine îi mai păzește?

Situație valabilă în mai multe județe și chiar în București. Deh, Capitala... Peștele cel mare care...

Pe noi ne ajută cineva să facem lumină?

Dl. Tudor Constantin, în „săptămînalul independent de opinii și cultură „Baricada" (nr. 3/31.01.1990) ne judecă acordîndu-ne epitete cu o binevoitoare larghețe. Astfel, după opinia domniei sale „Dreptatea" organul de presă al P.N.Ț., ar fi monoton, confuz și scris neîngrijit! Ne întrebăm totuși cum a putut constata domnia sa acest lucru, știut fiind că pînă la data publicării articolului cu pricina nu apăruse încă nici un număr din „Dreptatea"?

Atitudinea imparțială a „independentei" reviste și special a domnului Tudor Constantin, apare evidentă atunci cînd apreciază „atitudinea Domnului Președinte Ion Iliescu" care, a „dovedit că înțelege confruntarea dintre partide ca pe o competiție și nu ca pe o luptă". Exact ceea ce a putut constata toată lumea cu prilejul organizării contramanifestației de luni 29 ianuarie cînd au fost atacate sediile partidelor istorice și cînd s-au lansat lozinci ațîțătoare la ură!

Politolog vizionar, d-l Brucan ne-a prezis că poate peste două decenii vom avea democrație în România.

Și ca nu cumva să ne îndoim de acest lucru, a etichetat prompt prima voce în opoziție ca „responsabilă.

S-a uitat apoi o clipă în trecut și stupoare — n-a zărit nici urmă de tradiție democratică în România!

Eroare de paralaxă sau desprindere de rețină? Oricum e preferabil să consulte un specialist.

Cînd în sfîrșit s-a concentrat asupra prezentului, surpriză: — în Piața Victoriei manifestau peste 100 000 de oameni scandînd printre altele: Jos Brucan — e stalinist!!! Privirea sa ageră a văzut îndeaproape în mîinile demonstranților bancnote de 10 și 20 dolari. Aici e drept, a dat dovadă de modestie. La valoarea domniei sale prețul pentru mercenarii partidelor istorice ca și pentru ucenicii acestora (studenți, muncitori, țărani, intelectuali) trebuia să fie de cel puțin 100, dacă nu de 1 000 de dolari!

Îi mulțumim pentru gîndurile bune de viitor, cît și pentru acest omagiu adus trecutului și prezentului nostru și ne permitem să-i reamintim că pînă mai ieri circula în București o vorbă: Cesinicule, cesinicule, ce mai scornicești?

Doamna ROXANA COSTACHE publică în „LIBERTATEA" de joi, 1 februarie un articol „A la guerre comme à la guerre" în care încearcă să pună la îndoială buna credință și sinceritatea doamnei Doina Cornea față de C.F.S.N.

Argumentele autoarei au fost infirmate, în chiar ziua cînd îi apărea articolul, de Constituirea Consiliului Provizoriu de Unire Națională, așa că nu mai insistăm.

O nedumerire stăruie totuși în mintea noastră: de ce doamna Roxana Costache nu se sesizează de faptul că dl. Silviu Brucan se adresează printr-o avalanșă de interviuri numai presei străine, „interviuri de altfel care de care mai jignitoare la adresa poporului român și care au reușit să stîrnească indignarea pînă și presei occidentale. Ultimul exemplu îl constituie articolul reprodus și de „ROMANIA LIBERĂ" (vineri 2 februarie) după ziarul britanic „THE INDEPENDENT".

Ce vreți, doamna Roxana Costache publică în „primul ziar liber al Revoluției Române!"

În ziarul „Scînteia Tineretului" (pardon, „Tineretul Liber") din 28 ianuarie, într-o casetă de pe prima pagină (!!!) Cristian Tudor Popescu, după cîte știm autor de S.F. lasă S-ul deoparte alunecînd într-o periculoasă ficțiune. Textul este pitic dar scris cu maliție instigatoare ce reformulează paragraful din programul P.N.Ț.c.d. privind restituirea pămîntului către țărani. Acordăm circumstanțe atenuante pentru neînțelegerea cuvintelor simple și îi stăm la dispoziție domnului C.T.P. cu un exemplar din Platforma-program a partidului nostru plus explicațiile de rigoare.

În același număr al ziarului sus-menționat Dumitru Ioan Dincă transferă confuzia din mintea sa în pagina a treia a ziarului unde pune semn de identitate între Eugen Frunză și Victor Frunză, evident în detrimentul ultimului. Totuși din atîta rău, de două ori noroc: 1) Eroarea — corectată de ziar după două zile — s-a strecurat în numai 50 000 de exemplare și 2) În timp ce Victor Frunză, revenit în țară combate în continuare, Eugen Frunză a rămas (sperăm) la ultima fază de creație. „Șoim-șoimuleț".

Una caldă, una rece. Ioan Buduca susține: „Consiliul Ziariștilor s-a constituit nedemocratic." (...) „Dovadă fie doar faptul că nici unul din teribilii (subl. n.) redactori ai T.R.L., cei de la „Actualitățile" în primul rînd nu fac parte din Consiliul Societății Ziariștilor." Poate I.B. se referă la Petre Popescu, cel care lansa patetice apeluri pentru sprijinirea Frontului într-o contra-manifestație sau la George Marinescu, autor al unei parodii de reportaj cu întrebări încîlcitoriale, partinice și răutăcioase în duminica de pomină 28 ianuarie.

N-ar fi rău poate ca cei doi să plece la o reciclare de mai mulți ani, întrucît nu le putem pretinde performanța de a deveni obiectivi peste noapte după ce ani de-a rîndul au roșit de zeci de ori pe zi cu emfază numele cancelierului și au declamat nemuritoarele lui isprăvi.

Mai departe I.B. „remarcă" prezența „ca lider al Consiliului acestu organism sindical" (...) a unui „publicist ca Sorin Roșca-Stănescu, mult prea bine cunoscut pentru ambiguitatea sa profesională și nu numai."

SIMION DUMITRACHE

Bulevardul „Victoria Socialismului" peste drum de „Bulevardul Primăverii"

Dragi edili bucureșteni (și nu numai) a venit timpul să ne spuneți (dar în scris) cum stăm cu fondul locativ?

Ce ar vrea tot bucureșteanul? (și nu numai bucureșteanul) să știe:

Cîte apartamente zac goale pe B-dul „Victoria Socialismului?

De ce stau goale?

Pînă cînd vor sta goale?

Cine se va muta în ele?

Cîte vile sînt ocupate în cartierul Primăverii?

Cine ocupă aceste vile?

Pe ce criterii le ocupă?

Pînă cînd le vor ocupa?

Ne vom permite să ne anunțăm în audiență la Primăria Capitalei pentru a obține răspunsuri exacte la toate aceste întrebări?

Timp de 45 de ani 90% din românii au cumpărat de la MAT, GOSTAT, APROZAR, ALIMENTARA, COMALIMENT.

În același răstimp 10% din români „s-au aprovizionat" de la casele de comenzi cu circuit închis, magazinele pt. diplomați sau pur și simplu li s-a adus acasă fără nici o plată tot ce și-au dorit.

Din cei 10% fac parte mulți, foarte mulți domni din F.S.N. și din guvernul actual. E inutil să încerce să nege.

Ei nu pot pretinde că au avut o rație de 200 g de salam, 1/2 pachet de unt, 10 ouă, 1/2 kg de carne, pe lună. Ei au mîncat pe săturate.

Ne întrebăm (și nu numai noi) cu ce se hrănesc acum domnii din F.S.N. și din guvern că la cozi nu-i vede nimeni? Nici acum după Revoluție!

BUCUR

DREPTATEA ȘI-A FĂCUT APARIȚIA

Exista o singură iubire de adevăr, o singură tristețe a celor lipsiți de libertate aproape 44 de ani și, desigur, o unică sinceritate. Colectivul redacțional al ziarului „DREPTATEA", care a reapărut, speră să ajungă lîngă sufletul și conștiința Dumneavoastră. Vă mulțumim anticipat că ne faceți onoarea de a lectura ziarul nostru, rugîndu-Vă să rețineți că NU SÎNTEM SINGURA PUBLICAȚIE POTRIVNICĂ „DINASTIEI ROȘII"!

DL. BRUCAN ARE NOI ÎNSĂRCINĂRI?

Televiziunea Română Liberă a anunțat duminică demisia domnului Silviu Brucan din Consiliul Frontului Salvării Naționale pentru ca după numai cîteva ore, printr-o agenție de presă străină, (fiarăși printr-o agenție de presă străină!), să aflăm că d. Silviu Brucan n-a demisionat decît din Comitetul executiv nu și din C.F.S.N.

Ținînd seama că F.S.N. ne-a obișnuit cu reveniri asupra unor hotărîri luate inițial, chiar și cînd a fost vorba de decrete, atitudinea domnului Brucan ne ne surprinde.

D. Brucan dă vina acum pe Televiziune care, chipurile, nu ar fi citit întreaga domniei sale scrisoare. Ne permitem să ne îndoim că „Televiziunea Română Liberă" și-ar fi îngăduit o asemenea libertate! Cu atît mai mult cu cît anunțul de la Televiziune era foarte clar, d. Brucan își dădea demisia afirmînd că își considera misiunea domniei sale încheiată.

Motivele revenirii domnului Brucan asupra hotărîrii inițiale nu le cunoaștem. Se pare că a primit noi însărcinări. Așteptăm ca prin intermediul interviurilor pe care d. Brucan le va face cu siguranță presei străine, să aflăm și noi cei din țară recentele domniei sale însărcinări.

O PRECIZARE

Dintr-o regretabilă eroare, în locul pasajelor selectate din scrisoarea adresată C.F.S.N. de către primul vicepreședinte d. D. Mazilu prin care își anunța demisia din acest organism, scrisoare deosebit de edificatoare prin motivația stringentă a demisiei domniei sale, pasaje care se aflau culese în tipografie încă din 27 ianuarie, s-a strecurat în numărul de ieri o notă care nu reflectă opinia noastră în legătură cu personalitatea politică a domnului D. Mazilu. Cerem, de aceea, pe această cale, scuzele de rigoare și-l asigurăm pe d. D. Mazilu de deosebita noastră apreciere în legătură cu lupta internă și internațională pe care a dus-o și continuă să o ducă pentru instaurarea unui regim cu adevărat democratic în țara noastră.

LUPTA PENTRU DEPOLITIZAREA TELEVIZIUNII

Avînd în vedere rezultatele discuției purtate cu domnii Ion Iliescu și Petre Roman, în urma protestului Sindicatului liber al televiziunii române pentru ca televiziunea să devină cu adevărat liberă, ne așteptăm ca Sindicatul liber să-și continue lupta pentru obținerea revendicărilor, așa cum s-a angajat în fața numeroșilor studenți și tineri care au manifestat pașnic duminică 4 februarie în fața Televiziunii, manifestație care a putut fi urmărită și pe micul ecran.

PAUL LĂZĂRESCU

Cîteva determinări

(Urmare din pagina 1)

introducerea facultativă a unei limbi străine încă din grădiniță și obligatorie din clasa a doua, cu specificarea că pe parcurs va fi introdusă și a doua limbă; reorganizarea vieții universitare, cu specificarea drepturilor studenților de a-și expune opiniile fără ingerințe pe principiul autonomiei universitare, de a beneficia de burse în țară și în străinătate pe baza exclusivă a meritelor profesionale, reexaminarea prin comisii de specialitate a doctoratelor obținute de nomenclatură și activiști.

Spațiul nu ne-a permis decît enunțarea unor diferențieri între diversele puncte programatice din cîteva domenii. Noțiunile cu care operăm și unii și alții ca democrație, libertate, legalitate, etc. sînt vechi și departajarea între formațiunile politice de-a lungul istoriei s-a produs de interpretarea și mai ales aplicarea lor. Problema esențială e cum sînt definite aceste noțiuni, cine le aplică și cum le aplică. Este deci o problemă de încredere. Deschizînd larg porțile noastre elementelor de elită din noile generații, vom făuri o nouă istorie, iar Partidul lui Iuliu Maniu și Ion Mihalache va fi un partid al lor, al tinerilor, îmbinînd tradiția și experiența cu orizonturile inaintoare.

Revoluția

(Urmare din pagina 1)

ză tot mai multe proteste și manifestații, îndeosebi în generația tînără, împotriva oportunismului și cameleonismului, a lichelelor, care elogiază noul regim în același stil în care au lins timp de decenii clanul ceaușescu. Cinismul înflorește, urmare tristă a unor vechi deprinderi și moravuri. Ziarul Adevărul în libertate, din Cluj, în numărul din 6 ianuarie 1990, reproduce protestul unui colectiv împotriva șefului său, care „și-a permis să facă declarații ca acestea ce se volau „ironice": „L-am aplaudat pe Stalin, Dej și Ceaușescu, îl vom aplauda și pe altul". Această mentalitate cinic-oportunistă este foarte răspîndită. Ea a intrat în sîngele vechiului aparat de stat rămas încă, în mod inevitabil, la putere. Este tipică. Mulți „apartinici" cred că revoluția, schimbarea de regim constituie doar un simplu transfer de putere, la vîrf, care pe ei nu-i privește. Ei vor să-și păstreze toate locurile, puterea, privilegiile de pînă acum. Mulți nu cedează pozițiile pe care încă le ocupă. Sînt produsul vechilor structuri de putere și moravuri. Ei continuînd să sfideze prin obrăznicie și relațiile lor nativitatea bieților „idealiști", care cred sincer că, în țară, s-a schimbat totuși ceva, mult mai profund decît simpla răsturnare și executare a unui cuplu odios. El a fost produsul celui totalitar comunist, care a fost aruncat peste tot în Europa de est, ca și în cea de vest de altfel, efectiv la lada de gunoi a istoriei. Partidele comuniste din Ungaria, Cehoslovacia, Polonia s-au autodizolvat. Altele îi vor urma. La noi, p.c.r. nu mai există. Cum cred vechii activiști că vor continua să rămînă comod la putere sub o nouă etichetă, împedobiți doar cu o brasardă tricolură?

O știm prea bine: oportunismul, „sincronismul", „adaptabilitatea" românească sînt fenomene vechi, greu de smuls din rădăcini. Dar mai știm că am intrat efectiv într-o fază istorică nouă, în care schimbările în conștiință sînt nu numai posibile, dar și inevitabile. Confruntarea cu vechile moravuri politice abia a început. Ea va continua cu intransigență. Victoria depinde de voința și tăria morală a fiecăruia dintre noi.

copie

Cui îi este frică de revoluție?

Mulți dintre cei răsfățați de revoluție se întâmpină cel mai tare tocmai de ele. Începe să le fie frică de pulberile extraordinare care se ridică pe drumul lor, de posibilitățile care amenință să se transforme în fapte ce nu ne mai putem fi oprite. În ceea ce mă privește, mă aflu la scaunul de spectator unui film pe care este datorit de publicul să-l oprești, iluzii numindu-se dorința de libertate. După înfăptuirea unei revoluții asistăm la o sete nestăvilită de libertate în toate domeniile; se poate spune că este revoluție. Creată, dar și Cea multă libertate. Ceea ce mulți nu înțeleg este faptul că libertatea nu înseamnă o serie de decrete care să satisfacă o serie de pofte mai mult sau mai puțin generale, ci ea este suma libertăților individuale. Mai clar, într-o revoluție ca a noastră cea este expresia nemulțumirii maselor ținute zeci de ani în teroare, fiecare vrea să fie cu adevărat liber, să-și manifeste individualitatea, să simtă că există, că nu este doar o parte a unei mulțimi fără opinie. În acest moment toți se regăsesc nemulțumiți, dezorientați și nerăbdători, în cadrul aceloraș vechi structuri care nu oferă mai multe libertăți ca înainte. Fiecare ar vrea să-și vadă problemele rezolvate și acești nemulțumiți sînt cu milioanele. Toți sînt că nu au multă libertate, că ceva nu este în regulă, că la urma urmei s-au schimbat numai titulatura și conducerea superioară. Toți vor mai mult, dar nu știu unde este răul.

Ceea ce mulți nu înțeleg este faptul că nu poate exista libertate la nivel de țară dacă individul nu este liber. Americanul este liber, nu pentru că America este o țară liberă, ci America este o țară liberă pentru că americanul dispune de libertate individuală practic nelimitată. În același mod o țară este prosperă, dacă fiecare cetățean al ei este prosper.

Consecința directă a libertății individuale este libertatea economică manifestată prin economia de piață. Dar pentru a se ajunge la o astfel de economie sînt necesare disponibilități intelectuale și structuri sociale care se realizează cel mai bine prin educația adecvată la nivel universitar. Cum nicăieri în presa zisă „independentă" nu se vorbește despre acest lucru considerăm că este necesar să insistăm asupra aspectului amintit.

Universitățile sînt locul unde trebuie să se plămădească ideile care vor sta la baza unei societăți noi. Ideile transformatoare, spiritul de sacrificiu, curajul și entuziasmul au caracterizat întreaga mișcare studențească de protest din 1968 în Franța studenții au tinut în șah o țară întreagă. La noi studenții au fost motorul și conținutul să fie apărătorii revoluției noastre. Am auzit oameni înțelepțindu-se, după primul miting al studenților din Piața Universității, de ce atîta libertate studenților? Dar nu ei sînt oare sufletul revoluției? Și totuși ei încă nu au libertatea de care au nevoie. Ea se va manifesta prin libera concurență și eficiență la nivelul vieții universitare.

La noi în țară, multe cadre universitare au fost promovate avîndu-se în vedere criterii dubioase, altele decît valoarea. Aceste criterii trebuie să dispară. Examenele vor trebui să testeze, acolo unde este posibil, nu numai memoria, ci și creativitatea, inventivitatea. Relația dintre studenți și profesori trebuie radical schimbată. Studentul trebuie învățat să nu mai fie o mașină pasivă de scris cursuri așa cum se întîmplă în facultățile noastre. El trebuie să fie curios, să înțeleagă, să fie chiar agresiv cu profesorul, bombardîndu-l cu întrebări. Profesorul la rîndul lui nu mai trebuie să fie omul care ține cursuri citindu-le de multe ori de pe fițuică și ascunzîndu-și mediocritatea sub o mînă aspră și distantă, ci un om care creează cursuri, care participă la cercetarea științifică și care răspunde întrebărilor studenților. Cine nu poate face față și nu ține pasul cu tot ce e nou în domeniu trebuie înlăturat. Universitățile sînt creierul unei țări și de aceea exigența trebuie să fie maximă acolo.

Libertatea individuală presupune și posibilitatea informării corecte și rapide în toate domeniile, fie că sînt de interes general ori particular. În Japonia, țară aflată în fruntea țărilor civilizate, există zeci de institute care se ocupă cu furnizarea de informații într-un anumit domeniu și ele sînt frecventate de oameni cu nivel de studii diferite, de la muncitori la profesori universitari. Ziarele de acolo sînt într-o permanentă concurență în a-i informa pe cititori cu ultimele noutăți din toate domeniile politicii, științei și culturii. La noi trebuie înlăturate studiul și deschiderea spre lume, eliminîndu-se automulțumirea și inotul într-o baie balcanică de mediocritate.

În acest context problema cea mai gravă este lipsa de libertate a cuvîntului care se accentuează pe zi ce trece. Simularul de libertate se concretizează pe probleme de genul cine este Mazilu, Boștină etc., adică dour exprimarea unor opinii. Adevărata libertate a cuvîntului, exprimată prin lupta deschisă și sinceră a ideilor, la noi nu există încă!

Această presă care pretinde că afirmă „Adevărul" este azi condusă de ziariști care au participat fără nici un scrupul la crearea și consolidarea cultului personalității. Acești oameni nu pot scrie liber pentru că nu au scris și nu au gîndit niciodată liber, fiind ieșiți din faimoasa școală de ziaristică de la „Ștefan Gheorghiu". Sînt mulți oameni care au ceva de spus și trebuie lăsați să aibă acces la coloanele ziarelor. Se reproșează multora că după revoluție vor să iasă în față. Dar trebuie să-i lăsăm, pentru numele lui Dumnezeu, să iasă în față dacă sînt de valoare! Iar dacă nu sînt, vor dispărea ei singuri de pe o scenă pe care am vrea s-o considerăm a adevărului și valorii. Oamenii trebuie lăsați să se afirme, altfel o dată cu neghina vom arunca și griul.

Cu televiziunea lucrurile stau îngrozitor. Aceasta se pretinde „independentă" prin statut, în schimb dezinformează în mod deliberat opinia publică, cenzurînd, distorsionînd, filtrînd și omițînd informații. Au început să se aplice iar vechile metode ceaușiste. Toți cei care au nemulțumiri față de front sînt marginalizați și denigrați. Ați uitat chiar atît de repede de discursul lui Ceaușescu din 20 decembrie în care acesta îi caracteriza de manifestanți Timișoarei drept teroriști și huligani? Acum manifestanții din 13 ianuarie au fost numiți de televiziune și presă huligani în stare de ebrietate. Pe 24 ianuarie au demonstrat oameni de lună credință, care, după statisticile făcute la fața locului erau junătate studenți și intelectuali, în schimb televiziunea ne-a arătat niște hatmanale cu fețe smolite pe post de contestatari. La demonstrația organizată pe 28 ianuarie de cele trei partide istorice, demonstrație anunțată legal și desfășurată într-o ordine desăvîrșită, televiziunea nu a venit, mai grav —, a acuzat manifestanții că vor să vîndă țara monopolului străin. Parcă îl auzeam pe răposatul ceaușescu pe 20 decembrie cum spunea că manifestația de la Timișoara au organizat-o agenturile străine cu scopul de a vinde țara nu știu cui. Cum se face că pe 28 ianuarie era atîta ceață încît demonstrația legală nu a putut fi transmisă în direct, însă pe 29 ianuarie ea a dispărut subit cînd manifestau partizanii Frontului? Să ne amintim că demonstrația de pe 29 ianuarie nu a fost anunțată legal cu 48 de ore înainte, așa cum cere legea decretată de Frontul Salvării Naționale.

Frontul Salvării Naționale **nu a organizat revoluția, ci S-A NĂSCUT DATORITĂ EI**, astfel că la întrebarea „Unde au fost partidele politice înainte de revoluție?" mă încumet să întreb și eu „Unde a fost Frontul Salvării Naționale înainte de revoluție?" Acestuia, o dată ajuns la putere, îi este frică să meargă mai departe și să înfăptuiască promisiunile făcute în ziua de 22 decembrie. Asistăm la supărătorul fenomen: „Revoluția s-a sfîrșit, mergeți, oameni buni, pe la casele voastre, acum știu alții și pentru voi. Ați avut cîteva zile șansa de a exista, ați trăit cu o intensitate cu care nu vă veți mai întîlni, dar gata, acum retrageți-vă și fiți supuși ca pe vremea lui ceaușescu. Nu e nevoie să gîndiți, acum gîndește Frontul pentru voi, redeveniți turmă sau trupă (după expresia tovarășului Iliescu) și partid și a-i aștepta pe conducătorii lui cu bita.

Revoluția trebuie să continue, dar nu prin manifestații anarhice și brutale, ci pe un plan superior, cel al ideilor, cel al măsurilor inteligente și concrete. Legile trebuie gîndite de zece ori și emise o dată, și nu invers. Oamenii au luptat pentru libertate, au înfăptuit revoluția și e timpul să fie răsplătiți printr-o viață mai bună și printr-o autentică democrație. La ora actuală, toți trebuie să punem umărul pentru a crea o nouă societate, dar sîntem atît de impregnați de idei vechi, avem optica atît de deformată încît ne este greu să pornim mai departe. Orizontul care se deschide în fața noastră ne este total necunoscut, căci se numește libertate și democrație. Pe acest drum nu pornim însă la întîmplare, ghidurile noastre, hărțile noastre sînt tocmai experiențele țărilor occidentale, care au pornit de zeci de ani pe acest drum. Se știe deja că libertatea excesivă se poate întoarce ca un bumerang asupra societății. Țările occidentale au mult de furcă cu homosexualitatea, prostituția, drogurile, sectele religioase bizare ori terorismul, probleme pe care evident nu le vrem la noi. Cu toate acestea, toate aceste țări sînt de părere că libertatea excesivă este de preferat lipsei totale de libertate. Cu democrația, lucrurile stau la fel. Diverși indivizi sînt neliniștiți de faptul că la noi s-ar putea „importa" democrația occidentală. Aceleași persoane nu găsesc nimic anormal în a importa tehnologie de vîrf ori bunuri de larg consum. Vrem computere și tehnologie spațială, dar respingem exact climatul în care aceste bunuri au fost făcute: democrația. **Nu trebuie importată democrația, ci aplicate acele măsuri care să conducă la o democrație reală.** În acest domeniu nu există jumătăți de măsură. O țară este democratică ori nu este. Și România încă nu este o țară democratică. Să nu uităm că dacă Japonia este astăzi în fruntea lumii civilizate, acest lucru se datorează faptului că prin revoluția Meiji de la 1868 Japonia s-a deschis civilizației occidentale, copiind (dacă cuvîntul import nu vă place) democrația occidentală, tehnologia occidentală, într-un cuvînt civilizația occidentală. Oameni practici au găsit că este mult mai eficient să copiezi un sistem ale cărui rezultate erau cunoscute decît să experimentezi pe pielea ta niște utopii. Nici noi nu trebuie să mai încercăm pe pielea noastră sisteme „originale", pe care nimeni nu le-a mai încercat, după 45 de ani de utopie comunistă, care ne-a dus la ruină.

Ne întoarcem în mod obsedant la om, căci el este făuritorul și beneficiarul revoluției și al civilizației. De la om trebuie pornită adevărata libertate, dar Frontul se preface că nu știe acest lucru. Revoluția a anulat niște cătușe, nu mai sîntem legați de pămînt în aceeași măsură ca înainte, dar, în afară de asta, în materie de libertăți fundamentale ale individului, nu s-a făcut nimic esențial. În plus, Revoluția, singura în măsură să instaureze această libertate, pare că își pierde treptat din suflu. Ea trebuie să fie permanent în noi, căci, așa cum „Împărăția lui Dumnezeu este în noi" — după cum spune evanghelistul Luca la 17, 21 — și revoluția pornește din interiorul nostru. Izvorîtă din noi, ea trebuie să continue nestingherită începînd cu planul ideilor și terminînd cu materializarea lor. Cînd adevăratele valori vor ieși la iveală vom instaura o nouă societate, dar nici atunci Revoluția nu trebuie să se oprească ci să se continue ca un foc nestins în inimile noastre.

LUCIA ȘTEFAN

COPII DE-AI PATRIEI

Cînd tu plecai spre țărmul altei patrii
Eu sufeream pe prispa mea de chin
Și tot sperînd o creangă de măslin,
Tu nu știai ce-i viața după gratii.

Și dacă n-am crescut în gloanțe fluturi,
Pe harta lumii tu dormeai în flori;
Azi ne-nchinăm acelorași erori,
Decapităm statui și-aprindem ruguri.

Ți-ai amintit de frate și de sînge
Și ai venit să mă îngropi uimit,
Și poate însuți tu ai fi murit
La pieptul Patriei care ne plînge;

Abia de libertatea azi ne-ajunge
Să fim români și să murim cinstit.

ILIE COSTACHE

PÎNĂ la ORA 12

O splendidă performanță

Echipa feminină de volei RAPID BUCUREȘTI în turneul final al Cupei C.E.V.

În toamna anului trecut tînărul sextet feminin al Rapidului revenea după o îndelungată absență (din 1977) în prim-planul cupelor continentale la volei. Mare bucurie în rîndul entuziaștilor ei suporteri, dar și al vechilor jucătoare care în urmă cu 12 ani jucau în Cupa Campioniilor Europeni. Printre acestea Eugenia (Gena) Rebac, căpitana de atunci a echipei, este și acum tot la clubul din preajma Podului Grant unde, ca și la echipa națională, a cunoscut și titea satisfacții.

Deci, astă toamnă, rapidistele au jucat primele meciuri cu Benfica Lisabona urmate de cele cu o puternică echipă italiană (Pallavolo Nausica) — al cărei nume ne reamintea de una din eroinele lui Homer. Hopul a fost trecut cu bine, după două partide deosebit de spectaculoase. A urmat Slavia Praga pe care rapidistele au eliminat-o ceva mai ușor. Al patrulea adversar s-a numit Volei Club Schwerte, o formație din R.F.G. care eliminase cîteva teamuri redutabile. Fetele noastre s-au mobilizat exemplar în meciul de la București cîștigînd cu 3:0 (15:6, 15:8, 15:2) într-o oră de joc, efectiv. În această partidă rapidistele le-au reușit variate scheme tactice atît în atac, cît și în apărare, întrecîndu-și adversarele la toate capitolele. Am urmărit cele trei întîlniri ale Rapidului desfășurate în Capitală și consider că echipa a evoluat din ce în ce mai bine, fiind încurajată de fiecare dată cu mult suflet de numeroșii ei suporteri.

Presa a consemnat telegrafic (știre Rompres) ultima partidă a voleibalistelor de la Rapid cu V.C. Schwerte. I-am rugat pe antrenorii Mugur Niculescu și Stefan Vasilko să ne prezinte principalele momente ale jocului. „Întîlnirea s-a desfășurat în localitatea Hagen într-o sală care avea 2 000 de locuri. Spectatori au fost însă puțini, datorită înfrîngerii nete a echipei vest germane în urmă cu o săptămînă la București. Elevele noastre au început foarte bine primul set, respectînd întocmai ce stabilisem încă de acasă. Au condus cu 6:1 și 12:8. Au fost și cîteva momente de relaxare care au permis gazdelor să egaleze și să preia conducerea cu 13:12. Mobilizîndu-se exemplar, îndeosebi Fidelia Crișan, Nina Balaban și Daniela Gilcă, romîncele au reușit să-și adjudece setul cu 15:13 fiind în acel moment calificate pentru turneul final al C.E.V. Succes cu atît mai prețios cu cît una din titulare (Luminița Pintea) s-a accidentat la începutul acestui set fiind nevoiți s-o introducem în teren pe Paula Coașă care s-a integrat bine în echipă. Deși a pierdut în final întîlnirea cu 1:3 formația noastră a fost aplaudată de publicul din Hagen (unde activează ca antrenor de handbal compatriotul nostru Mircea Ivănescu), de adversare și de organizatori care ne-au înconjurat cu multă atenție în toată perioada petrecută acolo".

— Timpul pînă la turneul final al Cupei C.E.V. e destul de scurt.

— Într-adevăr. În perioada 16—18 februarie vom avea de înfruntat echipe deosebit de puternice: Orbita Zaporoje, Bayer Lokhof (care a eliminat pe Universitatea Craiova) și învingătoarea dintre L.K.S. Lodz și T.S.C. Berlin. Ne pregătim cu multă atenție, făcînd 9 antrenamente săptămînal, cu dorința de a ne prezenta într-o formă cît mai bună și a ocupa un loc pe podium la Izmir. Avem însă și o datorie morală față de extraordinarii suporteri care ne însoțesc nu o dată în deplasările din țară. Este vorba de evoluția echipei Rapid în campionat unde se află la încheierea turului pe un loc (6) departe de valoarea sa. La 4 februarie am jucat în sala proprie primul meci al returului de campionat cu Dacia Pitești, iar peste două zile vom fi oaspeți ai sălii din șoseaua Ștefan cel Mare unde vom susține primul derby în compania echipei Dinamo, excelente prilejuri de verificare a potențialului echipei noastre înaintea deplasării în Turcia prevăzută pentru luni 12 februarie.

Această generație de tinere voleibaliste cu calități deosebite, în rîndul cărora domnește o atmosferă de colegialitate, de colaborare și de ambiție are însă nevoie pentru a-și atinge obiectivele interne și internaționale de mai mult sprijin din partea federației de specialitate, a Ministerului Transporturilor și Telecomunicațiilor, a altor factori care îndrăgesc această echipă cu o frumoasă tradiție în voleiul românesc. Este vorba, printre altele, de procurarea unui număr suficient de mingi cu care se joacă în competițiile internaționale, de genunchere, echipament, încălțăminte adecvată.

Discuția cu cei doi antrenori se apropie de sfîrșit. Una cîte una rapidistele intră în sală pentru antrenament. Le zărim pe Fidelia Crișan (29 de ani), Nina Balaban (aceeași vîrstă), Paula Coașă (24 de ani), Livia Gliga (25 de ani), Lidia Bratu (22 de ani), Daniela Buhlea (tot 22 de ani), Daniela Bumbăcilă (21 de ani), Luminița Climencu (20 de ani) și cele trei mezine de 19 ani: Daniela Gilcă, Felicia Nicolae și Luminița Pintea. Aceasta din urmă, în refacere după accidentul la cot din partida de la Hagen, a ținut să participe de pe bancă la antrenamentul colegelor ei. Spor la muncă fetelor și succes în apropiatele întîlniri din turneul final al Cupei Confederației europene de volei.

RADU LEVĂRDA

O. K.?!

Ziarul „Libertatea", publicînd sîmbătă 3 februarie a.c. „Electorală" cu caracter insinuant la adresa noastră.

În articol se vorbește despre „asistenta medicală" Cincă Elena, care a fost ademenită să se înscrie într-un partid. Curioasă și „intrigată", doamna a mers la sediu (nu se menționează al cărui partid) unde în schimbul semnăturii, a primit o sticlă de whisky și 20 de dolari. Dacă era „indignată" și deci, de bună credință, de ce a primit mita?! (sic).

Domnul ziarist care semnează OBS, ar trebui să fie mai atent la ceea ce publică, deoarece: am căutat-o pe doamna la respectiva policlinică. Se numește de fapt Ciucă Marcela și este... infirmieră! Am fost îndrumați de la serviciul „personal", către asistenta șefă d-na Roca. Ni s-a spus că d-na Ciucă lipsește adeseori de la serviciu, deși este angajată doar de vreo 6 luni. Își desfășoară activitatea la Clinica de Stomatologie de pe str. Galați nr. 27. Am întîlnit-o în holul stomatologiei. Blugi prespălați, adidași străini, sclipici la ochi.

Am stat de vorbă cu doi medici și doi tehnicieni care și-au exprimat nemulțumirea pentru fapta doamnei. Ni s-a spus că mai devreme recunoscuse că a fost la „Libertatea" cu o sticlă goală ca să compromită P.N.T.-C.D., pentru că ține cu Dl. Iliescu. Nu a îndrumat-o nimeni să facă acest gest.

Ni s-au adresat expresii triviale, de nerepetat. Ne-am legitimat la cerere, dar doamna nu a avut ochelarii la ea (și nu era prea înaintată în vîrstă...). Adresări neprincipiale, necivilizate, amenințări la adresa medicilor. O pată pentru Policlinica „Constructiilor".

Deci, atenție la ce publicăm, Domnilor Colegi!

Pentru conformitate
VICTOR DANC

ȘTIRI SPORTIVE

BUCUREȘTI. În Capitală a avut loc ședința de constituire a Federației de Bridge, la care au participat delegați de la cluburile și asociațiile de bridge din întreaga țară. A fost aleasă prin vot secret conducerea federației: Mircea Manole (președinte), Ion Dumitrescu și Imre Györkös (vicepreședinți).

GLASGOW. După etapa de simbătă — a 25-a — în care a învins cu 3:1 pe Dundee United echipa scoțiană de fotbal Glasgow Rangers s-a distanțat cu 7 puncte în clasament față de principalele ei urmăritoare: Heart of Midlothian și Aberden.

MADRID. Campionatul mondial de ciclism pentru amatori, desfășurat în Spania a fost cîștigat de elvețianul Andreas Bussen, cronometrat pe 25 km în 48'27". Pe locul al doilea s-a clasat cehoslovacul Miroslav Kvasniak.

NEW YORK. Computerul șahist „Giudve profunch" a susținut la Cambridge, statul Massachussets, o partidă cu fostul campion mondial Anatoli Karpov. Profitînd de erorile tactice comise de computer în deschidere, Karpov a luat avantajul poziațional, sacrificînd un pion și a obținut victoria printr-un imparabil atac de mat. În toamna anului trecut „creierul electronic" pierduse două partide de la campionul mondial Gari Kasparov, după ce cîștigase în fața marilor maeștri Dlugy și Miles.

RABAT. Andelatif Sanlali, ministrul tineretului și sportului din Maroc a anunțat în cadrul unei conferințe de presă că țara sa va relansa în această lună campania vizînd atribuirea organizării campionatului mondial de fotbal din 1998. În vederea realizării acestui deziderat el speră în sprijinul țărilor africane, precum și al altor state. Franța și Elveția și-au anunțat deja candidatura pentru a găzdui ultima ediție din acest secol a competiției supreme fotbalistice.

DUBLIN. După trei zile de întreceri echipa României a cîștigat cu 3:2 meciul de la Dublin cu selecționata Irlandei contînd pentru grupa I a zonei euro-africane a competiției internaționale de tenis „Cupa Davis". Victoria s-a decis în ultima partidă de simplu în care George Cosac l-a învins cu 3—6, 4—6, 6—3, 6—4, 6—3 pe „racheta numărul doi" a gazdelor Peter Wright. În următorul tur al competiției echipa țării noastre va întîlni la București (4—6 mai) echipa Angliei. Învingătoarea din această partidă se va califica în meciurile directe pentru cîștigarea dreptului de a accede în grupa mondială.

TOKIO. O știre tot din tenis: finala turneului feminin de la Tokio se va desfășura între vest-germana Steffi Graf și jucătoarea spaniolă Arantxa Sanchez, o reditare a meciului în care s-a decis învingătoarea de anul trecut a turneului de la Roland Garros.

WASHINGTON. Turneul internațional de fotbal desfășurat la Miami a fost cîștigat de echipa Uruguayului care a întrecut în finală cu scorul de 2—0 (2:0) formația Costa Rica. În meciul pentru locul al treilea, reprezentativa Columbiei a învins cu 9:8 (după executarea loviturilor de la 11 metri) echipa S.U.A. La sfîrșitul timpului regulamentar de joc scorul a fost 1:1.

MÜNCHEN. Luni a avut loc a Köln festivitatea de deschidere a trofeelor „Adidas" golgeterilor campionatelor europene de fotbal din sezonul trecut. Jucătorul român Dorin Mateuț (Dinamo București) a primit „Gheata de aur" pentru cele 43 de goluri marcate în campionatul României. „Gheata de argint" a revenit unui alt fotbalist român — Marcel Coraș (actualmente la Sportul studențesc), situat pe locul al doilea cu 36 de goluri. „Gheata de bronz" a fost atribuită jucătorului de origine braziliană Balthazar de Morais de la Atletico Madrid. A fost decernat, de asemenea, trofeul „Challenge" pentru cea mai bună echipă de club a continentului nostru — A.C. Milan, cîștigătoarea ediției de anul trecut a Cupei Campionilor Europeni.

BUDAPESTA. Turneul internațional de sabie de la Budapesta contînd pentru Cupa mondială a fost cîștigat de sabrerul italian Scalzo Giovanni, învingător cu scorul de 2:0 în finala susținută cu polonezul Kaniusz Jaroslaw.

MOSCOVA. După cum relatează agenția TASS, la Moscova a luat ființă Liga de box profesionist din U.R.S.S., în funcția de președinte fiind ales fostul medaliat olimpic Alexei Kiselev. Noua asociație sportivă își propune promovarea boxerilor de mare performanță, asocierea la Consiliul mondial al boxului, lansarea pugiliștilor sovietici în disputa pentru titlurile de campioni ai lumii, organizarea unor gale cu participarea maeștrilor „artei nobile" din diverse țări etc.

PARIS. În cadrul concursului internațional de natație de la Paris înotătorul suedez Andreas Holmertz a stabilit un nou record mondial în proba de 400 metri liber, cu timpul de 3'40"81/100. Vechiul record aparținea, din anul 1988, sportivului italian Giorgio Lamberti (3'41"74/100).

DE PESTE HOTARE

MOSCOVA. Ministrul afacerilor externe al U.R.S.S., Edusrd Sevardnadze va vizita Canada la invitația guvernului acestei țări. Vizita se va desfășura la Ottawa în zilele de 12 și 13 februarie. Se va dezbate, între altele, problema zborurilor libere ale avioanelor, fără arme la bord, prin spațiul aerian al țărilor membre ale N.A.T.O. și Tratatului de la Varșovia, ca parte integrantă a creării unei atmosfere de încredere reciprocă — menționează agenția Taniug.

LUSAKA. Zambia dorește asistență din partea F.M.I. și a Băncii Mondiale, în cadrul politicii sale de dezvoltare a economiei naționale — a declarat primul ministru zambian Malimba Masheke.

PARIS. În perioada 6—16 februarie a.c. se va desfășura cel de-al 30-lea Festival Internațional de televiziune de la Monte Carlo, care va fi deschis de prințul Alberto de Monaco, France Press.

SOFIA. Uniunea Forțelor Democratice din Bulgaria nu va da curs invitației partidelor de guvernămînt de a participa la cabinetul de coaliție, avînd în vedere că toată puterea în țară se află în continuare în mîinile partidului comunist. Liderul Uniunii Forțelor Democratice a declarat că opoziția poate acumula, la viitoarele alegeri, 30—40 la sută din voturi, ceea ce îi va permite să obțină un număr important de locuri în parlament.

CAIRO. Se pare că întîlnirea miniștrilor de externe ai S.U.A., Egiptului și Israelului va avea loc la Geneva, la sfîrșitul săptămînii viitoare.

BERLIN. Ibrahim Boheme — liderul partidului social-democrat a apreciat că o viitoare Germanie unită nu va fi membră a N.A.T.O. El s-a pronunțat pentru o Germanie demilitarizată, care să constituie un factor de extindere în Europa.

WASHINGTON. Pentru prima dată după mai multe decenii, U.R.S.S. și S.U.A. discută la un nivel ridicat delicata problemă a reunificării Germaniei, cu ocazia întîlnirii, programată săptămîna aceasta la Moscova, dintre secretarul de stat al S.U.A., James Baker, și ministrul de externe sovietic, Eduard Sevardnadze, — relevă agenția Reuter.

BONN. Luînd cuvîntul în cadrul unei reuniuni desfășurate la München, Manfred Woerner, secretarul general al NATO, a apreciat că Germania unită trebuie să rămînă în cadrul Alianței Atlantice pentru a se evita, după opinia sa, crearea unui vacuum periculos în Europa — transmite agenția Reuter. Manfred Woerner a afirmat, pe de altă parte, că o Germanie unită, dar neutră, așa cum a sugerat-o premierul est-german Hans Modrow, nu ar servi nici interesele de securitate ale Vestului, nici pe cele ale Uniunii Sovietice.

În alocuțiunea sa, el s-a pronunțat pentru menținerea NATO ca un factor stabilizator într-o Europă în plină schimbare, chiar și în cazul în care Tratatul de la Varșovia se destramă.

MANILA. În sudul Filipinelor s-au desfășurat, în ultimele zile, lupte aprige între trupele guvernamentale și grupări înarmate ale rebelilor musulmani, soldate cu numeroși morți, inclusiv din populația civilă — relatează agenția Reuter. Din cauza acestei situații, peste 33 000 de oameni au fost nevoiți să-și părăsească locuințele și să se refugieze spre regiuni mai liniștite. Agenția menționează că majoritatea rebelilor fac parte din Frontul Islamic de Eliberare Moro (M.I.F.L.).

PRAGA. La Praga s-a anunțat că viitoarea rundă de negocieri privind retragerea trupelor sovietice din Cehoslovacia va începe, la Moscova, miercuri, 7 februarie — transmite agenția Reuter.

Prima rundă de convorbiri în această problemă s-a desfășurat, luna trecută, în capitala Cehoslovaciei, fără, însă, să se fi realizat vreun acord.

ATENA. — Toate porturile din Grecia sînt paralizate de o grevă generală a docherilor, organizată la chemarea sindicatelor, fiind întrerupt atît traficul de mărfuri, cît și cel de pasageri — transmite agenția Taniug. Greviștii cer majorarea salariilor și sporirea primelor de asigurare.

MOSCOVA. — Agenția TASS relatează că, la 2 februarie, a avut loc, la Moscova, o întîlnire a lui Mihail Gorbaciov cu mineri din principalele bazine carbonifere din U.R.S.S. În cadrul întrevederii, liderul sovietic a arătat că, dacă partidul nu se va înnoi, el se va situa pe planul al doilea al vieții politice. P.C.U.S. trebuie să se înnoiască în primul rînd pe căile democratizării. Referindu-se la problemele pluralismului politic, liderul sovietic a notat că P.C.U.S. nu pretinde să dețină monopolul puterii și este gata să inițieze dialogul politic cu toți cei care se pronunță pentru înnoirea societății socialiste. „Punctul nostru de vedere principal este că sistemul pluripartit nu constituie o rezolvare universală a tuturor problemelor. O importanță decisivă are nivelul de democratizare a societății, caracterul democratic al tuturor structurilor sale. P.C.U.S. se pronunță pentru dialog cu toate mișcările, organizațiile politice care sprijină în mod real perestroika și înnoirea vieții noastre — a spus Mihail Gorbaciov.

Răspunzînd unei întrebări privind situația din sînul Biroului Politic al C.C. al P.C.U.S., Mihail Gorbaciov a declarat că aceasta nu este critică, dar și C.C., și Biroul Politic necesită o înnoire, un aflux de forte proaspete. Congresul P.C.U.S. este necesar și din acest punct de vedere.

Pe de altă parte, Mihail Gorbaciov a arătat că, în ajunul fiecărei Plenare a C.C., cineva, în mod regulat, lansează svonuri privind o asa-numită „lovitură", răsturnare de situație în curs de pregătire.

În legătură cu plenara, ale cărei lucrări urmează să înceapă astăzi, Mihail Gorbaciov a arătat că, fără îndoială, în cadrul acesteia vor avea loc discuții aprinse. „Cred — a spus liderul sovietic — că vom primi sprijin, deși, după toate probabilitățile, unele observații vor fi totuși făcute".

BUDAPESTA. — Pastorul reformat László Tőkes, aflat în vizită la Budapesta, a declarat presei că în România nu există pericolul unui război civil. Mă aflu într-o situație neașteptată, la care este dificil să răspund adecvat, întrucît nu eram pregătit pentru a fi om politic, dar acum mă străduiesc să fac totul pentru patria mea și, ca o parte din ea, pentru românii, maghiari și biserică — a spus el. Prin această vizită intenționez să contribui la apropierea între România și Ungaria. În context, Tőkes a relevat necesitatea respectării drepturilor naționalităților conlocuitoare din România.

Știrile au fost furnizate de **ROMPRES**

COLECTIVUL DE REDACȚIE: Aura Alexe, Marin Bălașa, Gh. Gavrilă Copil, Ilie Costache, Dan Costea, Simion Dumitrache, Odette Hanganu, Paul Lăzărescu (director), Mădălina Mincu, Teodor Nor (secretar de redacție), Mircea Spătaru, Lucia Ștefan, Ion Untaru, Peter Gheorghe, Florin Negulescu. TIPARUL: Combinatul Poligrafic București.